

“JA LĪS LATVIEŠU ASINIS, ZEMESSARGI MALĀ NESTĀVĒS!”

Tieši Līgo vakarā – 23. jūnijā – astoņdesmit gadu dzimšanas dienu svin viens no Latvijas Nacionālās frontes dibinātājiem, zemessargs, autoinženieris Vilhelms Klincāns. Laikraksta “DDD” redakcijas

un Latvijas Nacionālās frontes dalībnieki sirsnīgi sveic savu ilggadīgo līdzdarbinieku un domubiedru nozīmīgajā jubilejā!

Saruna ar LNF dalībnieku, zemessargu Vilhelmu Klincānu

ZEMESSARGS: NESPĒJU BEZDARBĪBĀ NOSKATĪTIES!

DDD: Kas ir tas dzenulis, kurš liek jums vēl aizvien aktīvi darboties?

Vilhelms Klincāns: Tās ir patriotisma jūtas pret savu tautu. Man rūp, lai latviešu tauta tiktu vesta pie prāta un saglabāta. Nespēju palikt vienaldzīgs un bezdarbībā noskatīties. Kopš 1992. gada esmu zemessargs.

DDD: Deviņdesmito gadu vidū jūs piedzīvojāt nopietnu uzbrukumu – kāpēc?

V.K.: Jā, 1995. gadā. Pēc Krievijas armijas izvešanas no Mucenietu apakšzemes spiegošanas centra Jūrmalas komunistiskā varas spice Priedaines stacijas tuvumā atstātajiem okupantu virsniekiem atļāva būvēt grandiozu nolikta bāzi, kur šīverēt. Ar publikāciju palīdzību es šo nodomu izjaucu, tāpēc tik tiešām tika nolemts mani likvidēt. Uzbrukums bija ļoti bīstams, bet brīnumainā kārtā izdevās palikt dzīvam un pat arestēt pašus uzbrucējus – divus krievu virsniekus. Kad par šo gadījumu sākās izmeklēšana Kara prokuratūrā, šie Krievijas spiegi aizbēga uz Krieviju. Savukārt štābos sēdošie latviešu nodevēji mani izslēdza no Zemessardzes...

DDD: Par ko?

V.K.: Par to, ka, arestējot uzbrucējus, es pavērsu pret viņiem ieroci. Vēlāk ar galvenā kara prokurora rīkojumu tiku atkal atjau-

nots Zemessardzē, bet mani piedzīvojumi spilgti parāda, kas sēž Latvijas bruņoto spēku štābos.

DDD: Kādi ir jūsu tagadējie pienākumi Zemessardzē?

V.K.: Lūk, tūlīt iešu veselu diennakti apsargāt 17. Pretgaisa aizsardzības bataljonu. Dodamies arī uz skolām, pieņemam zvērestus no jaunsargiem. Man ir, ko darīt. Karavīrs esmu jau 28 gadus, jo trīs gadus bija jānodien obligātais dienests padomju armijā un nu jau 25 gadus esmu Zemessardzē. Padomju armijā dienēju tad, kad aizsardzības ministrs bija maršals Georgs Žukovs, kura laikā karavīri tika īpaši norūdināti visādiem līdzekļiem, un to izjūtu pat šodien.

PAR STROĶIEM UN NOSKAŅOJUMU

DDD: Vai zemessargi ir nodrošināti ar ieročiem, lai vajadzības gadījumā varētu aizstāvēt Latviju?

Vilhelms Klincāns: Runājot par aizstāvību, atceros Aivara Gardas slepkavības mēģinājumu 2004. gadā. Todien, ieraugot LTV “Panorāmā” un LNT ziņās Aivara Gardas asinis uz asfalta un viņa aizdedzināto automašīnu, atguvies no šoka, zvanīju saviem Jūrmalas 18. bataljona zemessargiem, ka vajag kaut ko nekavējoties darīt, jo līst latviešu patriotu asinis. Aicināju arī citu bataljonu zemessargus pildīt doto zemessarga zvērestu un rīkoties, lai ne-

pielautu latviešu patriotu asinsizliešanu. Atsaucība ilgi nebija jāgaida, un daudzi vīri ar nopietniem stroķiem bija gatavi doties jūs aizstāvēt.

DDD: Ar automātiem?

V.K.: Pilnā ekipējumā. To, kāpēc Aivars Garda nepiekrīta šādai “DDD” kolektīva bruņotai apsargāšanai, es sapratu tikai vēlāk. Viņš paredzēja, ka Drošības policija, kuru tobrīd vadīja bijušais padomju milicis un latviešu patriotu nīdējs, būtu ļoti aizkaitināta un uzsāktu pretdarbības pret zemessargiem. Mūsu vīri parādā nepaliktu. Šāda bruņota pretimstāvēšana ilgi turpināties nevarētu, un “issavienojums” notiktu agri vai vēl, tiktu izsaukti papildspēki, kam sekas varēja būt neprognozējamas. Paldies Aivaram Gardam par tālredzību un savaldību!

Pēc šā gadījuma mani uz aprunāšanas paaicināja Dubultu iecirkņa Drošības policija, pēc tam tiku nopratināts arī Rīgā. Viņus interesēja, kāds noskaņojums ir Jūrmalas 18. bataljonā, cik patriotiski ir vīri... Pateicu skaidri un gaiši: “Ja līs latviešu asinis, zemessargi malā nestāvēs!” Drīz mūsu bataljonu izformēja...

DDD: ...bet pret “DDD” kolektīvu, arī pret Aivaru Gardu, kuru uzbrukumā neizdevās nogalināt, Drošības policija ierosināja vairākas krimināllietas. Kas notika pēc Zemessardzes Jūrmalas 18. bataljona likvidēšanas?

Turpinājums 2. lpp.

“ CERĪBA IR TĀ, KA TIE 10 PROCENTI VIENMĒR IR VIRZĪJUŠI VĒSTURI, TĀ TAS IR BIJIS VISOS LAIKOS. GAN JAU ARĪ MĒS PANĀKSIM TAISNĪBU, JA VIEN NEATLAIDĪGI STRĀDĀSIM.

GAIŠUS UN PRIECĪGUS VASARAS SAULGRIEŽUS!

Trīs svecītes jūrā dega
Trīs sudraba lukturos,
Saules meita klāt sēdēja,
Vainadziņu pušķodama.

Celies, brālīti,
Aunies kājas,
Iesim saulīti
Ielīgot.

Par nākamo numuru

Nākamais numurs iznāks pēc trim nedēļām – 30. jūnijā.

REPRESIJAS PRET KRIMAS TATĀRIEM

Krimas tatāru pašpārvaldes institūcijas – Medžlis – pārstāvis Sinavars Kadirovs

1944. gada 18. maijā padomju vara ciniski apsūdzēja Krimas tatārus par nodevējiem un deportēja visus Krimā dzīvojošos tatārus.

Ik gadu tatāri piemin šos notikumus. Pēc Krimas okupācijas okupantu vara aizliedza deportācijai veltītos piemiņas pasākumus. Ne tikai aizliedza, bet tos, kuri tomēr uzdrošinājās organizēt un piedalīties, pēc prokuratūras rīkojuma apsūdzēja par ekstrēmistiem un daudzus

arestēja. Vienlaicīgi okupācijas vara neļāva piekļūt piemiņas vietām.

Aizturēja arī automašīnu vadītājus, kurās bija Krimas tatāru karodziņš. Jo Krimas tatāru simbols Krimā ir aizliegts.

Sadarbībā ar
Sinaveru Kadirovu

sagatavoja un tulkoja
Leonards Inkins

NO LATVIEŠVALODĪGĀ PŪĻA ATKAL

Saruna ar Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāju Aivaru Gardu

KAS IR LATVIETIS?

DDD: Pirms vēlēšanās jau aizsākās un, Latvijas simtgadi sagaidot, turpināsies politiku “mērīšanās”, kurš ir lielāks latvietis. Bet ko vispār nozīmē būt latvietim?

Aivars Garda: Es domāju, ka šis jēdziens un šī jēdziena traktējums ir atkarīgs no konkrētās situācijas, kādā atrodas latviešu tauta. Esam vēl okupēti, esam vēl kolonizēti. Ko tas nozīmē? Tas nozīmē, ka Latvijā ir ārējais ienaidnieks – kolonisti, kuri šeit ir iedzīvojušies. Kas ir jādara kārtīgam latvietim ar ārējo ienaidnieku? Ārējais ienaidnieks no Latvijas ir jādzen laukā.

1940. gadā mūsu valsts vadītāji neaicināja tautu karot un glēvi atdeva mūsu Latviju. Vēlāk latviešu tauta cieta vēl vairāk, zaudējot vēl vairāk, nekā būtu kritušo kaujā. Cīnoties un krītot kaujā, mēs būtu saglabājuši savu godu. Tagad nepadzīt okupantus un kolonistus no Latvijas (vēl vairāk – dodot tiem pilsonību pa labi un pa kreisi) ir **liels valsts noziegums**. Dot pilsonību ārējam ienaidniekam ir **valsts noziegums**! Valsts vadītājs, kas to dara, būtu jāliek pie sienas. Tā kā esam demokrātiska valsts un to nedarām, mums ir jāpastāv uz to, ka okupanti ir jāpadzen demokrātiskā ceļā, veicot sarunas ar Krievijas valdību. Krievijas

du, mēs viņus integrēsim u.tml. Kaut gan integrēt var tikai to, kas kādreiz bijis viens veselums.

Mēs nekad neesam bijuši viens veselums ar padomju kolonistiem. Mēs varētu integrēt latviešu tautu, kas tagad ir izklidusi pa visu pasauli, jo kādreiz esam bijuši viens veselums. Starp citu, arī tos, kuri tagad ir aizbraukuši, mēs varam integrēt atpakaļ. Bet kolonistus integrēt tik lielā skaitā, pirmkārt, tas ir absurds, otrkārt – noziegums. To vispār nedrīkst darīt. Taču mūsu valsts vara ir tik netikumiska, tik noziedzīga, ka nevēlas saprast elementāru patiesību.

STULBENĪ VAI NOZIEDZNIEKI?

Aivars Garda: Es kādreiz domāju, ka samierināšanās ar okupantiem droši vien izskaidrojama arī ar stulbumu. Ja tauta vai vara to nesaprot, tad tā ir stulba. Ja saprot, bet apzināti nedara, tad tā ir noziedzīga. Bet abos gadījumos – stulbums un noziedzība noved pie vienādām sekām.

Latvijā ir palicis ārējais ienaidnieks, kurš bradā mūsu zemi. Un tagad ārējais ienaidnieks pat astoņus gadus ir Rīgas domes vadībā. Visa “Saskaņas” partija ir ārējo ienaidnieku un mūsu, latviešu, nodevēju ievēlēta partija. Tam vajadzētu raisīt sašutumu

tautasdziesmas, kurš piedalās deju ansambļos... Tikai latviešu svinamās dienas esot jāsvin. Man nekas nav pretīm, bet kurš cīnīsies pret kolonistiem? Zinu kādu sievieti, kura par šīm lietām saka – tiklīdz sāksim svinēt savus svētkus, tā visi okupanti aizbrauks. Man gan tas raisa smaidu. Citi uzskata, ka viņi ir īsti latvieši, jo piedalās Zemessardzē, citi atkal dzied patriotiskas dziesmas kaut kādos ansambļos. Tas tā noteikti būtu, ja Latvijā nebūtu kolonistu.

DDD: Citi atkal nēsā latvju zīmes kā aksesuārus vai liek tās automašīnā.

A.G.: Jā, citi nēsā zīmes. Protams, tas kaut kādā mērā piedien pie latviešu identitātes, bet par īstu latvieti tādu nevar nosaukt. Pieņemsim, viņš ir Zemessardzē, taču, kad sakām, ka latviešiem ir bailes cīnīties par dekolonizāciju, viņš atbild: “Kādas tur bailes, tagad neviens par to nenogalina, tādēļ drosmīgāk ir stāties Zemessardzē. Nē, tās nav bailes – mēs vienkārši neuzskatām, ka tas ir vajadzīgs.” Mēs tad varam sacīt tā: “Tie, kuri neuzskata, ka tas ir vajadzīgs, tie ir nelabojami (vai labojami – nezinu) stulbeni.” Es tomēr uzstāju, ka tās ir bailes.

Drosme ir ne tikai zaudēt dzīvību kaujā, kā zemessargs vai kāds karavīrs, kurš dodamies armijā, īstenībā pakļauj sevi kaut kādām briesmām. Bet ir vēl drosme, kas vajadzīga, lai nostātos par taisnību pret netaisnību un nostātos pret pastāvošo varu. Bet šo drosmi daudzi glēvuļi cenšas aizplivurot aiz tā, ka viņi gan ir drosmīgi, bet dzīves gudri, jo, kā tad viņi tā ies pret valsts varu, – tas taču var traucēt karjerai u.tml. Taču īstenībā tā nav nekāda gudrība – tās ir bailes: bailes zaudēt darbu, bailes neuztaisīt karjeru u.tml. Tās ir bailes.

DDD: Bailes tikt izstumtam.

A.G.: Jā, bailes tikt izstumtam. Pat apustulis Pēteris nobijās, trīsreiz noliegdams paziņanos ar Kristu, kad Kristus drosmīgi nostājās pret toreizējo baznīcu. Tātad tam ir vajadzīga lielāka drosme nekā iešanai nāvē. Apustulis Pēteris taču bija gatavs riskēt ar savu dzīvību, aizstāvēt Kristu, kad Viņu apcietināja.

BAILES SLĒPJAS AIZ TUKŠĀM FRĀZĒM

DDD: Drosme vajadzīga arī, lai nostātos pret pūļa domāšanu.

Aivars Garda: Jā, jo mūsu valsts vara producē vairākuma (pūļa) domas. Viņi (piemēram, Latvijas Radio) nemitīgi audzina pūli – māca, kā pūlim vajag uzvesties. It īpaši tās tiešraides, kuras vada Aidis Tomsons, ir smadzeņu pūderēšanas raidījumi, kas mūsu tautu pārvērš par pūli, par glēviem stulbeniem. Un tie, kuriem patīk tādi kā Streips un Tomsons, īstenībā ir pūļa stulbeni, kas nepieder vairs pie latviešu tautas. Viņi gan var kļūt atkal par tautu, ja atmetīs glēvumu un stulbumu. Jūs varat dzirdēt visādas tādas atrunas – nē, tas nav glēvums. Bet tās tomēr ir bailes un glēvums.

DDD: Jā, tās ir vispārzināmas frāzes: “Šobrīd geopolitiskā si-

tuācija ir tāda, ka mēs par to nevaram runāt, mums ir citas svarīgākas lietas – ekonomika, dzīves līmeņa paaugstināšana...” Tiek izgudroti dažādi argumenti, lai tikai neatzītos savās bailēs. Konferencē par latvietību izskanēja pat doma, ka latviešiem gluži vienkārši jābūt stipriem, un tad visas problēmas pašas izzudīs. Kā jūs domājat?

A.G.: Tas ir gandrīz tikpat pareizi, cik mūsu Vaira kā papagaiļis atkārtoja: “Mēs esam stipri, mēs esam vareni!” Pūlis patiesībā uzvedas pretēji tam, kas tiek teikts, jo pūlis nav ne stiprs, ne varens.

DDD: Vaira Viķe-Freiberga pati arī tāda nav.

A.G.: Jā, viņa pati arī tāda nav. Viņa bija pūļa prezidente, kura pūlim patika un patīk vēl tagad – latviešvalodīgais pūlis viņu uzskata par gudrāko prezidentu, kāda vien bijusi.

Kas tad ir stiprums? Stiprums ir drosmīga rīcība pateikt okupantam – vācies prom! Ja tu to nepasaki, kā tad viss nokārtosies? Vai tad okupants pats ieraudzīs, ka tu esi stiprs? Okupants jau nemaz nesaprātis, ka tu esi stiprs. Tas ir personiskā līmenī. Bet valsts līmenī ir jāveic dekolonizācija. Tā ir spēka izpausme.

DDD: Vēl konferencē par latvietību izskanēja apgalvojums – ja mēs būsim stipri, tad arī citi gribēs ar mums draudzēties un kļūt par latviešiem. Vajagot tikai kopt latvietību.

A.G.: Šie maldi jau bija visas integrācijas pamatā. Noziedzīgie integrētāji, ja atceraties, teica: “Viņi (kolonisti), ieraudzīdami, ka mēs esam tādi labi, paši gribēs mācīties latviski un būs ar mums ļoti draudzīgi. Mums tikai pašiem jābūt ļoti draudzīgiem.” Nu, pilnīgs absurds! Tie, kas izplata šādas “gudrību pērles”, paši ir pārāk glēvi, lai drosmīgi rīkotos.

DEKOLONIZĀCIJA APLIECINA LATVIETĪBU

DDD: Bet ko nozīmē kopt latvietību? Vai latvietība izpaužas kā baltu galdautu klāšana un dziesmu dziedāšana? Vai drosme un vēlēšanās padzīt okupantus arī būtu daļa no latvietības?

Aivars Garda: Tas ir obligāts

tautas pienākums. Tāpēc, ja kāds aizstāv Kārli Ulmani, ka, lūk, Kārlis Ulmanis gribējis, lai latviešiem būtu labāk, tāpēc viņš neesot cīnījies pret krieviem, saku – nav tā. Jebkuras valsts uzdevums, ja valstij nāk virsū ārējais ienaidnieks, ir saprast, ka ar valsti iekšienē kaut kas nav kārtībā. Un tas liek valstij, kurai uzbrūk, apvienoties, lai iegūtu spēku cīņā pret okupantu, lai pietiktu spēka to padzīt un garīgi atjaunoties. Ja tauta un valsts glēvi padodas, tad arī nespēj pārvarēt to nekārtību, kas tautā bija līdz okupantu iebrukšanai. Tātad okupants ir vajadzīgs, lai tautu saliedētu padzīt šo okupantu. Bet mums – izrādās, ne tad, 1940. gadā, ne arī Atmodas laikā, kad mūsu Atmodas līderiem vajadzēja saukt tautu uz atmodu un atbrīvošanos no okupantiem, – nebija godīgu un drosmīgu valsts vadītāju.

DDD: Tagad jau notiek tas pats. Glēvs politiķis, kas visu laiku runā: “Latvietība, latviskums, esmu latvisks un patriotisks,” – īstenībā ar savu glēvo piemēru šos jēdzienus degradē, jo cilvēkam liekas, ka tādām latvietim ir jābūt.

A.G.: Īstenībā visas mūsu Saeimā pārstāvētas partijas ir latviešu tautas nodevēju partijas. “Saskaņa” puse ir ienaidnieku un puse kangaru, bet parējās, var teikt, ir kangaru partijas. Arī Nacionālā apvienība. Mēs mēģinājam pie viņiem vērsties, kad mums vajadzēja dabūt kompensāciju par tiesas procesu – visi atteicās palīdzēt.

Kamdēļ tad latvietim ir vajadzīga partija? Lai latvietis savā zemē varētu aiziet pie kādas partijas un pateikt: “Mani kā latvieti vajā, es vēlos, lai tu mani aizstāvi!” Bet viņi neaizstāv. Tieši otrādi. Es, Aivars Garda, un Līga Muzikante tāpat kā Leonards Inkins vairākus gadus tiesājāties pret Drošības policiju un Ģenerālprokuratūru. Pēc tam Nacionālā apvienība sava tieslietu ministra personā (Gaidis Bērziņš un Dzin-tars Rasnačs) tiesājās pret mani dažus gadus, lai es nesāņemtu morālo kompensāciju. Rezultātā es uzvarēju, saņemdamas daudzreiz mazāku kompensāciju. Līgai Muzikantei tiesāšanās vēl turpinās. Pasakiet, cienījamie lasītāji, vai Nacionālā apvienība pēc tā visa ir pelnījusi, lai to ciena?

MŪSU POLITISKIE TIZLEŅI- INTEGRĒTĀJI CERĒJA, KA IZPATIKS IENAIIDNIEKIEM TIK ĻOTI, KA TIE BALSOS PAR LATVIEŠU NODEVĒJIEM. NEBALSO GAN! VARBŪT IENAIIDNIEKIEM LATVIEŠU NODEVĒJI RIEBJAS TIKPAT ĻOTI KĀ GODĪGIEM, ĪSTIEM LATVIEŠIEM?

valdība, starp citu, aicina savējos mājās, maksājot viņiem pat pabalstus. Mums jau no Atmodas sākuma vajadzēja runāt ar Krievijas valdību, varbūt piemaksāt kaut ko klāt, lai tikai viņi brauktu prom. Tagad mēs redzam, ka mūsu valsts vadītāju, jau no Atmodas sākuma, nodevības dēļ pie mums ir palikuši kolonisti – ārējie ienaidnieki. Bet par to neviens nerunā. Kad avīze “DDD” atgādina, ka mūsu valsti ir ārējie ienaidnieki, visi brīnās – kur tad viņi ir? Kad norādām uz kolonistiem, mums atbild – kā, viņi taču ir iekšā, kā viņi var būt ārējie ienaidnieki?

DDD: Pilsonības piešķiršanu un kolonistu nepadzīšanu attaisno ar faktu, ka viņi šeit ir dzimuši, tātad šis ir viņu mājas!

A.G.: Ir jābūt galīgi trulam, lai nesaprastu, ka ārējais ienaidnieks jau ir tik ļoti ieperinājies šeit, ka jau sen dzemdina savus bērnus. Kur vēl briesmīgāka situācija?! Bet mūsu valsts vadītāji tā vietā, lai triektu ārā šos kolonistus (katrai valstij ir tiesības likumīgā ceļā padzīt savus ārējos ienaidniekus, bet, ja viņi neiet projām likumīgā ceļā, iespējams pat karš), mierīgi pasaka – nē, viņi ir mūsu draugi, viņi šeit jau ir dzimuši, viņi iemācīsies valo-

mūsu tautā, bet nē. Mūsu tautai ir iestāstīts, ka viņi legāli dabūjuši pilsonību, ka viņi ir mūsējie, kas tikai runā citā valodā, bet jau prot arī latviski.

DDD: Arī citās lielajās Latvijas pilsētās ārējais ienaidnieks diktē noteikumus.

A.G.: Un tad ir jautājums: vai mūsu tauta ir glēva, noziedzīga vai stulba? Iespējams, ka viss kopā. Gribu tikai nodalīt, ka ir tautas daļa, kas to saprot un cīnās pret netaisnību, un tikai to patiesībā var dēvēt par tautu. Tātad **īsts latvietis ir tas, kurš šajos apstākļos cīnās par Latvijas dekolonizāciju – par ārējā ienaidnieka izraidīšanu no Latvijas**. Visi pārējie, kas taisa visādas konferences par latviešu tautas identitāti un citīgi spriež – kas tad īsti ir latvietis –, ir vienkārši pūļa cilvēki.

LĒKŠANA PĀR UGUNSKURU OKUPANTUS NEPADZĪS

DDD: Daļa uzskata, ka īstens latvietis ir tikai tas, kurš svin īsteno latviešu godus.

Aivars Garda: Citi vēl saka – īstens latvietis ir tas, kurš zina

PAR LATVIEŠU TAUTU

Mums ir saglabājušās labas attiecības ar vienu diviem šīs partijas biedriem, taču visa partija kopumā jau sen ir degradējusies. Tās biedri izmanto atrašanos Saeimā nevis latviešu tautas, bet savu personisko interešu kārtošanai.

DDD: *Patiešām – tieslietu ministrs ir no Nacionālās apvienības, un tieši Tieslietu ministrija vērsās pret jums un Līgu Muzikanti, pārsūdzot lēmumus, ar kuriem tiesa piešķir kompensācijas par morālo kaitējumu nepamato-tas kriminālpasūdzības dēļ.*

A.G.: Jā, tiesa ir daudz taisnīgāka nekā Nacionālās apvienības tieslietu ministrs! Ja Tieslietu ministrija nepārsūdzētu, mēs būtu saņēmuši lielākas kompensācijas un daudz ātrāk.

Patiesībā tā ir nodevēju partija. Un tie, kuri balsojuši par šo partiju, īstenībā ir atbildīgi. Es negribētu būt viņu vietā. Gribu vēl piebilst – tikko bija pašvaldību vēlēšanas, nākamgad būs Saeimas vēlēšanas. Saka – vēlēt ir jāiet obligāti, jo, ja neaizies, tās balsis tiek kādam citam. Bet, kas neiet, tie ir slikti cilvēki u.tml. Gribu teikt, ka tādiem, kas to saka, vispār nav godaprāta un sirdsapziņas. Kāpēc cilvēkam, ja viņam nav nevienas partijas, kuru viņš gribētu ievēlēt, vajadzētu iet un nobalsot par kaut kādu?

KO IZVĒLĒTIES – IENAIIDNIEKU VAI NODEVĒJU?

DDD: *Bet cilvēki atkal teiks – ja neaiziesit, būs Ušakovs. Ko tad darīt? Lielākā daļa tomēr izvēlas mazāko ļaunumu.*

Aivars Garda: Tā tomēr nav. Ja nav, par ko balsot, tad arī nav, par ko. Kā lai es aizeju un balsoju par partiju, kuru neatbalstu?! Mūsu valdošie nodevēji visu laiku spēlē šo kārti – Ušakovs var palikt pie varas, nāciet balsot. Un visi skrien kā dumji, nepadomājot par savu atbildību pret taisnīgu Dieva priekšā. Kāpēc mums atdot savas balsis par Nacionālo apvienību, ja tā pret mums tiesājas! Vai tad galīgi mulķi esam? Lai viņi ir mulķi – lai Nacionālā apvienība ir mulķi.

Protams, ja jāizvēlas starp ārējo ienaidnieku vai mūsu pašu nodevēju (ar noteikumu, ka ar likumu ir aizliegts nebalsot), kaut gan tas nodevējs ir pretīgs, laikam jau jāpieņem nodevējs, jo varbūt no viņa kādreiz var iznākt kaut kas noderīgs. Bet atdot balsi par ārējo ienaidnieku jau uzreiz ir noziegums. Turklāt, ja ienaidnieks, Rīgas domes priekšsēdētājs, atbalsta okupantu orgijas 9. maijā, tad latvietis to pieņem kā ārējā ienaidnieka normālu rīcību. Ja šajās vēlēšanās uzvarētu latvietis un viņš atbalstītu šīs orgijas, tad balsotājam būtu dzīlas mīles par savu balsojumu. To, ko var piedot okupantam, savējam nepiedod.

Ja valstī nav nekā cita kā vien kangari un ārējie ienaidnieki, tad tāda valsts īstenībā jau ir sabrukusi un tāda valsts kā latviešu valsts vairs nemaz nepastāv.

DDD: *Palicis vien ģeogrāfisks nosaukums.*

A.G.: Jā, ģeogrāfisks nosau-

kums vietai, kur dzīvo latvieši un okupanti.

DDD: *Bet ko lai dara latvieši, ja ar vēlēšanu palīdzību neko izmainīt nevar? Kā lai kaut ko izmaina?*

A.G.: Valdis Šteins jau gatavo savu programmu. Vajag tajā ieskatīties un kaut ko darīt, ja vien var. Bet ar vēlēšanām neko nevar mainīt. Kāds gudrinieks ir teicis – ja ar vēlēšanām varētu kaut ko mainīt, tās atceltu. Bet mums iestāsta, ka vienīgais ceļš, lai kaut ko mainītu, ir vēlēšanas. Daudzi jau arī apgalvo, ka sacelšanās nav

ĪSTS LATVIETIS IR TAS, KURŠ ŠAJOS APSTĀKĻOS CĪNĀS PAR LATVIJAS DEKOLONIZĀCIJU – PAR ĀRĒJĀ IENAIIDNIEKA IZRAIDĪŠANU NO LATVIJAS.

iespējama, jo pie mums ir NATO karaspēks, kas neko tādu nepieļaus. Nu, ja tautai būs sacelšanās gars, tad NATO nemaz negribēs daudz ko tur darīt.

Nebūtu problēmu veikt dekolonizāciju, ja pie varas esošās partijas to gribētu, vai arī, ja negribētu, bet tauta piespiestu to darīt. Taču situācija ir tāda, ka nav to, kas grib un kas piespiež. Proti, partijas un latviešvalodīgais pūlis ir sasīguši ar nodevību pret savu tautu un valsti. Vēlēšanu ceļā godīgus **nenodevējus** ievēlēt nevar, jo nodevēji latvieši nebalsos par **nenodevējiem**.

Varam pafantazēt: ja kaut kādā brīnumainā ceļā pie teikšanas Latvijā kaut vai dažus gadus būtu cilvēki ar tādiem uzskatiem kā mūsu avīzes “DDD” veidotājiem un lasītājiem, tad ar masu saziņas līdzekļu palīdzību nodevīgo pūli drīz vien varētu pārliecināt par dekolonizācijas nepieciešamību, bet nodevīgos politiķus saliktu cietumā. Godīgi cilvēki pie varas atveseļotu arī pārējo sabiedrību. Tā kā šis ceļš ir iespējams vienīgi brīnuma veidā, tad atliek ar avīzes “DDD” un radio “Merkurs” palīdzību pacietīgi mēģināt atveseļot pūli, t.i., pārveidot latviešu pūli atpakaļ par latviešu tautu – lai atveseļojusies nekangariskā tauta vēlētos sev godīgus vadītājus, nevis nodevējus kā tagad. Tāda tauta pati gribēs padzīt okupantus, bez pierunāšanas.

DDD: *Turklāt, ja sacelšanās ir balstīta uz taisnīguma atjaunošanas idejām, tautai nāk palīgā Pats Augstākais.*

Tagad jau ir zināms, ka Rīgā uzvarējusi “Saskaņa” – Latvijas ienaidnieku un nodevēju partija.

A.G.: Kāds cits brīnītos, bet mums neklājas to darīt. Tie, kas cīnījās pret Ušakovu, ir tie, kas ar saviem uzskatiem un integrācijas politiku panāca, ka ienaidniekam tika izdālāta pilsonība, un viņi tagad tāpēc ir pārņēmuši varu Rīgā. Latviešu nodevēju partijas – “Vienotība”, ZZS, NA, Bondara un Sudrabas partija – tagad plauj ražu, kādu pelnījušas. Ko šie politiskie tizleņi darītu vai darīs, ja atlikušie nepilsoņi kļūs par pilsoņiem? Tad tiks apdraudēta valsts vara visas Latvijas mērogā. Mūsu valsts ienaidnieki, ieguvuši

pilsonību, nav kļuvuši par latviešu tautas draugiem. Tāpēc viņi balso par tādiem pašiem ārējiem ienaidniekiem. Mūsu politiskie tizleņi-integrētāji cerēja, ka izpatiks ienaidniekiem tik ļoti, ka tie balsos par latviešu nodevējiem. Nebalso gan! Varbūt ienaidniekiem latviešu nodevēji riebjas tikpat ļoti kā godīgiem, istiem latviešiem? Tā var būt, jo nodevēji nepatīk nevienam. Viņi balso par tiem latviešu nodevējiem, kuri ir “Saskaņas” sarakstā. Droši vien ārējais ienaidnieks tiem uz-ticas.

DDD: *Neveicot dekolonizāciju, valsts vara liek sabiedrībai dzīvot melos.*

A.G.: Jā, meli ir pārņēmuši gandrīz visas latviešu paaudzes. Melos latvieši jūtas tik labi, ka citu dzīvi nemaz negrib. Melo vectēvi un vecmāmiņas, mātes un tēvi bērniem. Pēc tam bērni izaug par tādiem, kas neprot atšķirt melus no patiesības. Meli viņiem šķiet patiesība, tāpēc var tajos dzīvot. Būtu grūti bērnus pārliecināt, ka ir jādzīvo melos.

Skolā bērnus nemāca, ka Latviju bradā ārējie ienaidnieki. Armijā un Zemessardzē arī nemāca. Nemāca arī Satversmes aizsardzības biroja, Drošības policijā, Ģenerālprokuratūrā. Vai gan citādi SAB dāļātu pa labi un pa kreisi augsta līmeņa pielai-des valsts noslēpumam ārējiem ienaidniekiem un latviešu nodevējiem.

Tas ir ļoti bīstami latviešu tautas un valsts pastāvēšanai. Ja latvieši turpinās dzīvot melos un nodevībā, tad sākumā tie zaudēs valsti (ja jau nav zaudējuši). Pēc tam var izzust pati tauta, jo Dievam nodevēji un meli ir pretīgi.

KRIEVU UTIS KAŽOKĀ

DDD: *Lindermans ir vērsies Drošības policijā ar iesniegumu, apsūdzot Edvīnu Šnori par nacionālā naida kurināšanu. Lindermans domā, ka par citātiem: “Ja vienreiz ielaidīsi krievu uti kažokā, ārā to dabūt būs grūti,” un “Patiešām, mēs redzam, ka PSRS laika krievvalodīgie iebraucēji, lai arī pastāvīgi gāna un sunī Latviju, prom nebrauc,” – pienākas kriminālsods.*

Aivars Garda: Ja Edvīnu Šnori pratinās, viņš varētu atbildēt, ka ir runa par krievu uti, nevis krievu cilvēku. Viņš pat varētu atzīt, ka šāds izteikums kurina nacionālo naidu starp krievu un latviešu utīm. Latviešu utis būtu tās, kas sūc latviešu asinis, bet krievu utis sūc krievu asinis. Taču Latvijas likumi neparedz atbildību par naida kurināšanu utu starpā.

Intervēja Liene Apine

NODOKĻI

Leonards Inkins

Biedrības “Latvietis” dalībnieks

ATBALSTS – BET KAM?

Ar vārdu “**nodokļi**” mēs varam apzīmēt daudz vairāk, nekā ir ierasts šo vārdu lietot. “Nodokļi” vietā varētu izmantot vārdus: maksājumi, finansiālais atbalsts vai vienkārši atbalsts.

Jebkurš veidojums – jebkura sabiedriska organizācija, ģimene, draudze – tie visi pastāv, izmantojot šo draudzes locekļu, organizāciju dalībnieku, ģimenes locekļu, simpatizējošu valsts pilsoņu maksājumus. Tas nozīmē, ka tie pastāv, pateicoties viņu finansiālajam atbalstam. Ja kāds nespēj vai kādu iemeslu dēļ nevēlas

PIEMĒRAM, JA CILVĒKS CEĻ MĀJU, VIŅŠ TAČU UZ KĀDU LAIKU IEROBEŽO SAVAS IZKLAIDES, ATPŪTAS PASĀKUMUS UN CITAS LIETAS, KAS NAV SAISTĪTAS AR BŪVNIECĪBU. VIŅŠ KONCENTRĒJAS UZ MĀJAS CELŠANU. UN, KAD MĀJU IR UZCĒLIS, VIŅŠ VAR ATPŪSTIES.

sniegt finansiālu atbalstu, viņš samaksā ar darbu vai sniedz savu ieguldījumu mantiska ziedojuma veidā. Arī dalība savas organizācijas rīkotajos pasākumos un to popularizēšana ir atbalsts šai organizācijai. Šis princips tūkstošiem gadu nav mainījies: lai jebkurš sabiedrisks un valstisks veidojums varētu pastāvēt, ir nepieciešami līdzekļi, lai to uzturētu, lai aizsargātu, lai nodrošinātu tā darbību. Ja līdzekļus izlieto nesaprātīgi vai izsaimnieko, tad paliek tikai organizācijas pastāvēšana, bet darbības organizācijas izvirzīto mērķu sasniegšanai nav.

Arī Latvijas Republikā 2017. gadā pastāv nodokļi, kurus cilvēki maksā. Par šo naudu valsts uztur bruņotos spēkus, kuru uzdevums ir aizsargāt valsti pret agresoru tikojumiem. Par nodokļu naudu valsts uztur policiju, kas ierobežo noziedzību; par šo naudu valsts uztur izglītības sistēmu, izglīto valsts iedzīvotājus, lai tauta kļūtu izglītotāka, zinošāka un varošāka. Līdz ar to arī pati valsts kļūs zinošāka, izglītotāka, varošāka un spēj darboties efektīvāk. To pašu par nodokļu iekasēšanas mērķi iedzīvotājiem stāstīja arī Padomju Savienībā un tā sauktajā Latvijas Padomju Sociālistiskajā Republikā. Tikai ne vienmēr šie deklarētie mērķi tika un tiek godprātīgi pildīti no valdošā režīma puses. Un šī mērķu pildīšana tad arī veido iedzīvotāju attieksmi pret savu valsti un valdību.

SASKATIET NIANSES!

Pēc attieksmes pret savas valsts iekārtu un valdību iedzīvotājus var iedalīt trīs grupās.

Pirmie ir pilnībā apmierināti ar valstī valdošo kārtību un tās pārvaldītājiem. Viņi atbalsta pastāvošo valsti ar saviem nodokļiem un darbu, piedalās vēlēšanās, pilnībā piekrit valdības nostājai visos jautājumos un to atbalsta. Tie ir **valdības atbalstītāji**.

Otrie arī atbalsta pastāvošo iekārtu ar saviem nodokļiem un darbu, ar entuziasmu piedalās vēlēšanās, taču ar valstī pastāvošo kārtību un valstsvīru rīcību ir nepamierināti. Viņi izsaka savu neapmierinātību, kritizē valdību par atsevišķiem trūkumiem un nepilnībām, kas saskatītas valdības vīru rīcībā, taču valsts iekārta kopumā tiem liekas pieņemama, jo viņi domā, ka vajag tikai šos atsevišķos trūkumus novērst un viss būs kārtībā. Tā ir **opozīcija**.

Trešie ir tie, kas saprot, ka visu nejdzību un netaisnību cēlonis slēpjas tieši pastāvošajā valsts iekārtā, kādu to savās interesēs ir izveidojusi valdošā vara. Viņi ir pārliecināti, ka, tikai sagraujot šo varas izveidoto valsts pārvaldes sistēmu un aizstājot to ar citu, var panākt pozitīvas pārmaiņas visas valsts un tautas dzīvē. Tādēļ viņi neatbalsta pastāvošo iekārtu, bet cenšas ar visiem iespējamajiem līdzekļiem to vājināt un graut. Viņi ne tikai asi kritizē un atmasko, bet arī reāli pretdarbojas valdošajai netaisnībai, lai to likvidētu.

Turpinājums 8. lpp.

“JA LĪS LATVIEŠU ASINIS, ZEMESSARGI MALĀ NESTĀVĒS!”

Turpinājums no 1. lpp.

Vilhelms Klincāns: Zemes-sargiem atņēma ieročus.

DDD: Vai savus personiskos ieročus?

V.K.: Jā. Sakumā pirkām ieročus par savu naudu.

DDD: Kā tad varēja atņemt personiskos ieročus?

V.K.: Vienkārši lika nodot ieročus. Daudzi pistoles pārreģistrēja uz policiju, es arī, un vēl līdz šai dienai man ir.

DDD: Kā tas ir – pārreģistrēt uz policiju?

V.K.: Tika saņemta policijas atļauja nēsāt ieročus. Kaut gan tagad arī Zemessardzes ekipējumu zemessargs var turēt mājās, ja tev ir kārtīgs seifs un tev uzticas, ka tu neko nesadarīsi.

DDD: Vai zemessargi prot apieties ar automātiem?

V.K.: Kā tad mēs to varētu neprast! Šim nolūkam ir nopietnas mācības. Pēc notikumiem Ukrainā, daudzi tāpēc stājas zemessargos un arī jaunsargos.

DDD: Kāds noskaņojums ir Zemessardzē – vai zemessargi ir nacionāli noskaņoti un grib padzīt okupantus?

V.K.: Liela daļa jau, protams, gribētu, bet retais ir iedziļinājies tik tālu kā jūs.

DDD: Vai Zemessardzē dien arī naturalizēti okupanti?

V.K.: Jā, un ne mazums. Es viņiem ne īpaši uzticos.

DDD: Viņi varētu šaut latviešiem mugurā?

V.K.: Pilnīgi iespējams. Nez, vai krievs šaus uz krievu... Tagad Vejonis ar visu sparū dīda, lai nepilsoņu bērni automātiski būtu pilsoņi. Tas nozīmē – “Saskaņas” pozīciju stiprināšana, jo viņi taču nebalsos par latviešiem, bet gan par savējiem. Viss tiek darīts, lai latviešus atšķaidītu un no savas zemes dabūtu prom. Mūsu zeme jau ir ļoti skaista un visiem interesē. Un tie, kuri iestājušies “Saskaņā” – kas viņi par latviešiem, vienīgi uzvārds! Un arī tāds “latvietis” X stundā savam tautietim šaus mugurā.

ESMU PĀRSTEIGTS... PAR LATVIEŠIEM

DDD: Retais zina, ka jūs esat Rīgas-Jūrmalas veloceļa projekta autors...

Vilhelms Klincāns: ...precīzāk, idejas autors.

Velosipēds man ir piesaistīts jau kopš pašas bērnības. Laukos septiņi kilometri bija jāiet kājām – ziemā sniegs, rudeni dubļi, lietūs, tāpēc braucu ar riteni. Arī vēlāk pa Jūrmalu braukāju ar velosipēdu, kaut man bija gan mašīna, gan motocikls. Astoņdesmitajos gados uzrakstīju “Rīgas Balsij” vairākas publikācijas ar ierosinājumiem izveidot veloceļu līdzās dzelzceļam. Televīzijā aprakstīju un aizsūtīju savu projektu – visiem iepatikās, un es dabūju pirmo vietu.

1987. gadā velosipēdistu ceļiņš bija jau gatavs – sākumā no Priedaines līdz Imantai. Imantā bija grandioza atklāšana. Rubiks gribēja piesavināties sev visus nopelnus, bet es piegāju pie viņa un pajautāju, kāpēc veloceļiņš ir tikai no Priedaines līdz Imantai, nevis līdz centram, kā tas bija

paredzēts. Saku – esmu šī ceļiņa idejas autors. Parādīju publikāciju, kur mani par to apbalvoja. Viņam ausis kļuva sarkanas, sarkanas... Pēc tam veloceļu pagarināja.

DDD: Jūs esat autoinženieris un radijs nežilbinošos tālās gaismas lukturus automašīnām.

V.K.: Cilvēkos ir grūti iekustināt sapratni pat šajā jautājumā. Mani pārsteidz, ka latviešiem neinteresē sava drošība uz ceļa. Šie lukturi var paglābt no daudzām avārijām tumšajā diennakts laikā. Nesen Lestēnē runājos ar Saeimas deputātu Jāni Dombravu un viņam pajautāju, kāpēc par 54 Zolitūdes traģēdijā bojāgājušajiem ir milzīgs satraukums visos līmeņos, bet par to, ka ik gadu uz autoceļiem mirst vismaz četrreiz vairāk cilvēku, satraukuma nav nekāda. Jānis man aizrādīja, ka nevis četrreiz, bet sešas reizes vairāk!... Šis vīrs zina, ko runā. Sanāk, ka no tautas tiek slēpts īstais autoavārijās bojāgājušo skaits.

Mani ļoti pārsteidz latviešu drausmīgā vienaldzība. Tāpat valsts varas, arī latviešu, nodevība. Tikko LTV1 raidījumā “4. studija” rādīja, ka no Eiropas fondiem piešķirta nauda zemnieciņiem, kuri grib atgriezties laukos. Bet ko mūsējie izdomājuši? Lai latvieši neatgrieztos pie savas zemes, lai neatbrauktu arī no ārzemēm, šos līdzekļus novirzīt tiem, kuriem jau ir saimniecība.

DDD: Tātad nevis jaunus pie-saistīt laukiem?

V.K.: Jā, pareizi sapratāt. Piemēram, manai mazmeitiņai, kas šobrīd dzīvo Anglijā un skumst pēc Latvijas, jūlijā būs 18 gadu, man Latgalē ir 22 hektāri zemes. Viņa saka: “Es gribu atgriezties Latvijā un nodarboties ar zemīti.” Izplānojām, ko darīt, bet tam vajag kaut kādu starta naudiņu. Te noderētu šie 15 tūkstoši, bet tos novirza tiem, kam jau ir saimniecība. Pagājušajā gadā 40 tūkstošus deva jau esošajiem zemniekiem, bet ne tiem, kuri grib uzsākt kaut ko. Tā ir speciāla politika, lai latvieši neatgrieztos pie savas zemes, lai šo zemi varētu notirgot visādiem...

DDD: ...ārzemniekiem.

V.K.: Lai latviešus izspiestu no savas zemes – lai viņus iznīcinātu. Mani uztrauc arī mūsējie prezidenti. Par Viķi-Freibergu jau nemaz nerunāsim – viņā nodevība ir augstākajā līmenī.

DDD: Kāpēc jūs tā domājat?

V.K.: Abrenes atdošana, par ko vien jau vajadzēja mūža ielodzījumu. Brīvības pieminekļa apžogošana 16. martā un latviešu valodas statusa pazemināšana. Tagad viņa izdomājusi sev mūža māju blakus Jānim Čakstem. Tā būs tautas šķelšana, jo tie, piedošānu, debīlie pūļi, kas Siguldas Dainu kalnā viņai ziedu klēpjus noklāja par Abrenes atdošanu, skries un kraus pukēs uz viņas kapa. Čakste paliks ēnā. Tas ir ļoti smalki izdomāts. Un tā cilvēkos sākas konflikti.

DDD: Vai esat domājis, kāpēc latviešiem ir tik daudz nesaprātīgu un nodevīgu cilvēku?

V.K.: Ļoti tieši. Okupācijas laikā, sākot jau ar izvešanu,

visvairāk tika iznīcināta tieši latviešu inteliģence, patrioti, čaklie darba darītāji. Sākās karš, jaunos vīriešus iesauca frontē, kur ļoti daudzi krita. Vārguļi, kas nebija derīgi, saražoja bērnus – un tādi nu tagad ir... kurš pie varas, tas citu neko nezina, kā tikai zagst.

DDD: Sanāk, ka latviešiem ļoti trūkst vīrišķīgu, drosmīgu vīriešu.

V.K.: Pilnīgi pareizi. Cik tad Zemessardzē ir to vīriešu? Katram vīrietim, kuram veselība atļauj, vajadzētu būt vismaz zemessargam. Bet ir tikai knapi astoņi tūkstoši. Turklāt mūsu valsts vara un tie “gudrie” ģenerāļi ir izdomājuši vēl vienu nelietību – to, ka Latvijai nevajagot obligāto dienestu. Vīrietis bez obligātā dienesta ir memļaks, kurš prot tikai alus pudeli un pipi turēt rokās un staigāt kā jautājuma zīme. Obligātais dienests ir igauņiem, lietuviešiem, nemaz nerunājot par citām Eiropas valstīm. Bet Latvijā nav. Labi, sākas X stunda, karš – ko viņi mobilizēs? Tos, kuri nav apmācīti un nezina, no kura gala šaut? Vai tādus sūtīs armijā? Manuprāt, ja Latvijā sāksies X stunda, istie vīri, kas aizstāvēs savu zemi, vērsīsies arī pret tiem nodevējiem, kas ir pieļāvuši, ka nav, ko ņemt palīgā – nav, ko mobilizēt. Tas ir apkaunojoši.

NOVĒRTĒSIM SAVAS KVALITĀTES!

DDD: Pirms dažiem numuriem mēs publicējām Valerjana Ivanova rakstu par latgaliešiem. Ko jūs domājat par šo problēmu?

Vilhelms Klincāns: Kaut gan esmu tipisks latgalietis, es šī raksta autoram nepiekrītu. Vai tas ir speciāli, lai atdalītos no Latvijas – nezinu. Man liekas, ka tur kaut kāda roka mazliet piestrādā.

Esmu dzimis Abrenes apriņķī, un man ir ļoti sāpīgi, ka Abrene ir atdota – nekad to nevaru piedot. Taču zinu, ka mēs nevaram runāt par latgaļu valodu, bet gan par dialektu, jo valoda ir tad, kad divi runātāji nevar saprast, ko runā otrs. Ja sarunājas kurzemnieks vai vidzemnieks ar latgalieti katrs savā dialektā, tad viņi tīri labi saprotas. Tātad tie ir tikai dialekti.

DDD: Bet latgaliešiem tā ir mātes valoda – tātad mīļa.

V.K.: Jā, tā ir. Arī es Latgalē runāju latgaliski. Tomēr pat pašā Latgalē izloksnēs atšķiras. Balvos runā tā, Viļākā jau nedaudz citādi, Rēzeknē pavisam atšķirīgi. Protams, es piekristu, ja Latgales skolās tiktu pasniegtas mācībstundas arī latgaliski. Visi dialekti bagātina latviešu valodu – arī vēntiņu dialekts.

DDD: Vai jūs, būdams latgalietis, esat sajutis kādu sliktu attieksmi no citu latviešu puses?

V.K.: Nekādas problēmas nav bijušas.

DDD: Vai neesat ievērojis, ka pārējie latvieši smietos par čanģaļiem?

V.K.: Varbūt padomju laikos, bet es to neizjutu. Latgalieši jau ir spītīgi, nepakļāvīgi – ja pārāk leksies, dabūsi!

Vispār gribu teikt, ka ne tikai

Vilhelms Klincāns Zemessardzes taktiskās kaujas mācībās Liepājas jūrmalā.

latgaliešiem, bet arī pārējiem latviešiem ar sevi būtu jālepojas. Mēs esam mazskaitlīga tauta, bet daudz ko spējam sasniegt. Mūsu hokejisti spēlē augstākajā līgā, sportisti mums ir izcili, olimpiskie čempioni, par mākslu vispār nerunājot.

DDD: Ir jau arī zinātnieki, izgudrotāji.

V.K.: Tikko uzzināju “Latvijas Avīzē”, ka amerikāņu “Boeing” lidmašīnas spārnus ir izgudrojis latviešu inženieris. Jau kara laikā “Boeing” lidoja ar latvieša konstruētajiem slīpajiem spārnieniem.

Tāpat mums ir nepārspējami karavīri. Revolūcijas laikā viena latviešu divīzija visu Krieviju nolika uz ceļiem, izglāba Ļeņinu.

DDD: Un Ļeņins par to iedeva neatkarību latviešiem.

V.K.: Jā, ne velti rietumnieki uzskatīja, ka viens latviešu strēlnieks ir vērts tik daudz zelta, cik pats sver. Mēs varam būt lepni par saviem karavīriem. Arī leģionārus nevarēja sakaut Kurzemes cietoksni. Un nacionālie partizāni vēl daudzus gadus pēc kara drosmīgi cīnījās. Nezina, kā latviešiem likt saprast un apzināties savas kvalitātes. Latvieši ir vispusīgi, un viņus visur augsti vērtē.

DDD: Tikai okupanti jāpazūst...

V.K.: Tur jau ir tā mūsu nelai-me! Par to atbildīgi ir mūsu valsts vīri un sievas, kas valsti izzaguši un nodevuši.

DDD: Paši zaudē varu, atdodami to naturalizētajiem okupantiem...

V.K.: Vai tad viņi to apjēdz?! Pēc desmit gadiem “Saskaņa” jau būs tik spēcīga, ka te vairs nebūs nekas. Viņi vēlē savu prezidentu, pēc tam nobalsos, lai atgrieztos atpakaļ pie mātuškas Krievijas. Satversmi var samīdīt, kā jau to darījuši kūtri, fabriki, kalviši, Freibergas... Viņi ir pelnījuši augstāko soda mēru, bet sēž siltos krēslos.

DDD: Tā nebūtu, ja latviešvalodīgais pūlis uz to visu truli noskatītos.

V.K.: Jā, bet truli noskatās! Un savam mierinājumam izdomājuši visādus maratonus, svētkus un citas izklaides, kas pulcē tūkstošus. Bet, kad vajag atnākt uz protestu pie Saeimas savas tautas glābšanai, cilvēkus nevar salasīt. Cilvēki ir kļuvuši par galīgiem tukšpauriem.

AR LAIKU...

Vilhelms Klincāns: Jūs pareizi rakstāt, ka ir jāorganizējas pašiem. Cik ir normālu cilvēku – kādi divdesmit procenti? Bet tādu īstu kā jūs – varbūt kādi 10 procenti. Balsošanā viņi neko nevar panākt – viņus pārbalso tas trūlais pūlis.

Gods jums – jūs darāt, ko varat. Arī es mēģinu un runāju ar cilvēkiem, lai nepalik vienaldzīgi. Cerība ir tā, ka tie 10 procenti vienmēr ir virzījuši vēsturi, tā tas ir bijis visos laikos. Gan jau arī mēs panāksim taisnību, ja vien neatlaidīti strādāsim. Tikai gribētos, lai būtu vairāk aktīvo atbalstītāju, kas jums varētu palīdzēt arī laikrakstu uzturēt un tiražēt lielākos daudzumos.

DDD: Tam vajadzīga nauda.

V.K.: Jā, par to arī runāju. Es arī cerēju, varēju kļūt miljonārs ar nežilbinošajiem tālās gaismas lukturiem, bet lielum lielajam vairumam vēl neinteresē sava un citu cilvēku drošība. Kas ir nakts avārijas? Tā ir viena sekunde, kad vari palikt bez veselības, bez mantas – bez dzīvības! Varbūt ar laiku kļūsim gudrāki.

DDD: Kur var kaut ko vairāk uzzināt par jūsu izgudrojumu?

V.K.: Interneta mājas lapā: www.klincanaautogaisma.lv.

Intervēja Līga Muzikante

IETEKMES AĢENTI – MŪŽSENS IEROCIS

Saruna ar Saeimas deputātu Edvīnu Šnori

Turpinājums no iepriekšējā numura

KURŠ GĀDĀ PAR LATVIJAS KRIEVISKOŠANU?

DDD: Kādā no televīzijas raidījumiem sarunā par “interneta troļļiem” un Krievijas ietekmi tu vērsi uzmanību, ka būtu jāuztraucas ne tik daudz par tā sauktajiem troļļiem, cik par ietekmes aģentiem. Vai pareizi sapratu, ka Krievijas ietekmes aģenti ir sabiedrībā pazīstami un cienīti cilvēki, kuru viedokli ieklausās un rīkojas saskaņā ar to? Varbūt Krievijas ietekmes aģenti ir “Vienotības” un ZZS rindās? Varbūt prezidents, kurš aicina automātiski piešķirt pilsonību nepilsoņu bērniem, ir Krievijas ietekmes aģents?...

Edvīns Šnore: Krievijas ietekmes aģentu viens no galvenajiem uzdevumiem ir saknē iznīdēt jebkādas noskaņojumus, kas būtu saistīti ar deokupācijas un dekolonizācijas atbalstu. Domāju, ka tas šeit ir viņu galvenais uzdevums, kurš tiek realizēts, ietekmējot sabiedrisko domu. Ietekmes aģenti var būt mācībspēki, žurnālisti, politiologi. Viņu teiktajā klausās plašas tautas masas, tic viņiem un nemaz nenojauš, ka konkrētais viedokļa līderis par savām atklāsmēm, iespējams, saņem naudu no Krievijas.

DDD: Vai ir kādas pazīmes, kas ļauj gandrīz nekļūdīgi identificēt ietekmes aģentus?

E.Š.: Kas ir kas – tas spilgti atklājās, piemēram, 2014. gada marta pirmajās pāris dienās, tikko pēc Krievijas iebrukuma Krimā. Kremļa invāzija bija tik brutāla un bezkaunīga, ka to nosodīja, liekas, pilnīgi visi. Taču ne gluži visi. Pirmā reakcija uz šo notikumu kalpoja kā lakmusa tests, kas izgaismoja cilvēkus, kas, visticamāk, manuprāt, ir Krievijas ietekmes aģenti. Piemēram, “Saskaņas” āža kāja toreiz uzskatāmi tapa redzama.

Ietekmes aģents ir tas, kurš mēģina panākt to, kas izdevīgs Krievijai. Latvijas gadījumā tas nozīmē gādāt, lai Latvija būtu daļa no *Russkij mir*, kļūtu arvien krieviskāka.

1920.–1930. gados Saeimā bija tāda PSRS finansēta Strādnieku un Zemnieku frakcija, kas to vien sludināja – ciešāku sadarbību ar PSRS. Šodien nākusi klāt retorika par atjaunotās Latvijas legimitātī. Proti, ka šī nav nekāda latviešu

tautas valsts, bet to atjaunojuši un izlolojuši arī visi šeit sabraukušie krievu kolonisti. Līdz ar to viņu pašnoteikšanās tiesībām šeit jābūt tādām pašām kā latviešu. Ja valsts valoda ir latviešu valoda, tad jābūt arī krievu valodai, utt. Tas ir Krievijas un tās apmaksāto aģentu mērķis šodien. Stāsti, ka krievu kolonistu vairums būtu atbalstījis Latvijas valsts atjaunošanu, ir pilnīgs blefs. To rāda skaitļi – 1991. gada 3. marta aptaujā 411 000 Latvijas iedzīvotāju balsoja **pret** Latvijas neatkarības atjaunošanu. To, ka krievvalodīgie pārceļotāji vairumā bija pret, atziņst arī toreizējie neatkarības pretinieku līderi – Buzajevs, Dīmanis u.c. Visbeidzot, 1991. gadā to publiski atzina Gorbačovs.

Taču, kā bija īstenībā, Kremli šodien neinteresē. Drīzāk otrādi, vēstures fakti traucē sasniegt vēlamo mērķi. Tad nu tiek izdomāti un ar ietekmes aģentu palīdzību tiražēti mīti, kas šodien apšaubā 18. Novembra Republikas legimitātī.

DARBĪBAS PAMATĀ – MĀNĪŠANA

DDD: Mīts ir arī tas, ka visi kolonisti bijuši uz barikādēm, tādēļ mums vajadzēja viņiem piešķirt pilsonību.

Edvīns Šnore: Jā, un, lai arī šodien šo mītu izplata Kremlis, savulaik to radīja mūsu pašu Tautas frontes vadība. 90. gadu sākumā ļoti vajadzēja, lai ārzemēs domātu, ka visi Latvijas iedzīvotāji ir atbalstījuši Latvijas neatkarību. To vajadzēja, lai veicinātu Latvijas starptautisko atzišanu. Jēlcins, tiekoties ar Latvijas delegāciju, skaidri teica, ka tas viņam esot galvenais jautājums. Arī Eiropai un ASV ļoti gribējās, lai “krievu” minoritāte” glīti iekļautos un nesagādātu rietumvalstīm liekas problēmas ar migrāciju un tamlīdzīgām resurs-ietilpīgām lietām. Tā arī radās politikorektais un visiem šķietami izdevīgais mīts par lojālajiem “krieviem”, kas, protams, bija pilnīgā pretrunā ar realitāti.

DDD: Vai ietekmes aģenti, kas sēž valdībā vai skolo jaunās paaudzes, paši apzinās savu “rūpalu”?

E.Š.: Protams. Ietekmes aģents jau ir tāds pats aģents kā jebkurā slepenajā dienestā, tikai viņa uzdevums ir ļoti specifisks, taču arī viņš saņem naudu. Tie, kas kaut ko sludina bez maksas, savas pārliecības pēc, – tie īsti nav

aģenti, vismaz ne klasiskajā šī vārda izpratnē.

DDD: Par viņiem principā cilvēki zina. Bet ietekmes aģentus uzskata par autoritātēm, kurām var uzticēties. Vai tur nav līdzība ar Kultūras komiteju padomju laikos?

E.Š.: Kultūras komitejas sadarbībai ar ārzemju latviešiem?

DDD: Jā. Viņi noteikti ir bijuši dzejnieki, rakstnieki, kurus vietējie arī uzskatīja par autoritātēm.

E.Š.: Zināma līdzība ir tajā, ka darbības pamatā bija mānīšana. Mērķauditorija toreiz bija ārzemju latvieši, kurus mānīja, stāstot, ka viņi tiek ar pārstāvjiem no tautas, kuriem ar čeku nav nekāda sakara. Krievijā ir ļoti dziļas tradīcijas rietumnieku mānīšanā. Nesen lasīju interesantu franču vēsturnieces pētījumu par Staļina ietekmes aģentiem Eiropā līdz 1939. gadam. Arhīvā viņa bija atradusi materiālus, kur redzamas summas, ko Padomju Savienības vēstniecība maksāja kultūras darbiniekiem Francijā, lai tie stāstītu Maskavai vēlamas lietas.

Piemēram, Romēns Rolāns no PSRS vēstniecības saņēma 5000 franku mēnesī par savu plaši zināmo prokremlisko nostāju. Franču pētījumā bija arī tabula, kā PSRS vēstniecības pasaulē tērēja naudu ietekmes aģentu un preses uzpirkšanai. Un Latvija 1935. gadā

LĪDZĒS TIKAI ASIMILĀCIJA

DDD: Kur tu redzi risinājumu? Integrācijas politika ir izgāzusies, tagad to sāk saukt par kaut kādu saliedētības vai samierināšanas politiku. Cik vēl paaudzēm ir jānomainās, lai kaut kas notiktu? Skatoties uz jaunaļiem kolonistu pēctečiem, kas runā latviski, nevar teikt, ka viņu ideoloģiskā domāšana būtu kaut cik mainījusies, salīdzinot ar okupācijas laikiem. Vai redzi kādu risinājumu?

Edvīns Šnore: Integrācija tiešām ir izgāzusies – nav novedusi tur, kur cerēts. Kāds varbūt ir iemācījies kaut cik latviski un to uzskata par integrācijas veiksmi. Bet nav jau saistības lojalitātei ar valodas mācēšanu. Labi to redzam pasaulē, kaut vai Īrijā. Nav lielāku angļu nīdēju par Īriem, kas paši runā angļiski. Šeit krievvalodīgie skolās varbūt iemācās latviešu valodu, bet vienlaikus daudzi sevi uzskata par piederīgiem Krievijai. Kā uzrāda aptaujas, jaunā paaudze, kas ir mācījusies bilingvālajās skolās, kas ir dzimusi pēc 1991. gada un kuru ir izloļojusi neatkarīgā Latvija, – šie krievu jaunieši uzskata, ka ir piederīgi Krievijai lielākā mērā nekā viņu vecāki. Kā tas vispār ir iespējams?!

KRIEVIJAS IETEKMES AĢENTU VIENS NO GALVENAJIEM UZDEVUMIEM IR SAKNĒ IZNĪDĒT JEBKĀDUS NOSKAŅOJUMUS, KAS BŪTU SAISTĪTĪ AR DEOKUPĀCIJAS UN DEKOLONIZĀCIJAS ATBALSTU.

bija **piektajā** vietā absolūtos skaitļos! Pirmā, šķiet, bija Francija, tad Amerika, Lielbritānija, bet piektā – Latvija. Es pat nobriņijos, ieraugot tur Latvijas vārdu. Uzpirka presi un maksāja ietekmes aģentiem milzu summas. Tas vienmēr tā ir bijis – Padomju Savienība-Krievija allaž uzskatījusi Latviju par vietu, kur ir ļoti būtiski, lai viedoklis viņiem būtu labvēlīgs. Nedomāju, ka šai ziņā kas būtu mainījies. Vienīgi rodas loģisks jautājums: ja ietekmes aģenti ir, un acīmredzot ne viens vien, kāpēc neviens nav noķerts?

DDD: Vai šis nevarētu būt arī izskaidrojums, kāpēc netiek atvērti čekas maiši? Kāpēc ir tāda pretestība no ļoti ietekmīgām, sabiedrībā pazīstamām personām? Arī tagad, kad it kā dota zaļā gaisma šo kartotēku izpētei, gandrīz nekas nenotiek.

E.Š.: Pieņemmu, ka daļa no pašiem lēmējiem un darītājiem šajās struktūrās zināmā mērā ir bijuši cieši saistīti ar padomju represīvajiem orgāniem. Tajā kartotēka jau ir tikai ziņotāju – tur iekšā nav pašu darbinieku vārdi. Neizslēdzu, ka daļa bijušo darbinieku un aģentu vēl ir aktīvi, tāpēc arī process notiek gliemeža ātrumā. Uzdevums acīmredzot ir vilkt laiku, izmantojot visus iespējamos iegāstus.

DDD: Varbūt arī tie ārzemju latvieši, kas šeit sākuši veidot politiku, ir spēcīgi ietekmēti no tās pašas Kultūras sakaru komitejas, kura veiksmīgi savu darbu ir darījusi jau tajā laikā? **E.Š.:** Neizslēdzu.

diem “par valsts valodas pozīciju stiprināšanu”. (*Smejas*). Pilnīgi kā Orvela grāmatā. Nemaz nerunājot par 2014. gadu, kad krieviskošana sasniedza kulmināciju. Tad pārtrauca raidīt veselu virkni latviešu raidījumu (LTV7) – par makšķerēšanu, par auto lietām u.tml. To vietā ieviesa raidījumus krievu valodā, kurus, kā izrādījās, krievi nemaz neskatās. Izrādījās, ka liela daļa latviešu sākuši skatīties krievisko. Latvijas televīzija esot kļuvusi konkurēt nespējīga. Tavu brīnumu!

Paldies Dievam, kopš 2014. gada tālāka krieviskošana nav notikusi. Lielā mērā tas ir Nacionālās apvienības puļu rezultāts, jo krieviskošanas lobijistu spiediens neatslābst. Domāju, ka valodu proporcija Latvijas sabiedriskajos medijos ir jāatjauno, kāda tā bija pirms 2012. Gada.

Pats galvenais – pāriet uz vienotu valodu izglītības sistēmā. Tas arī krievvalodīgajiem beidzot tiks izšķirties. Pētījumi rāda, ka līdz šim izceļojošie krievi (kaut daudz viņu nav) izglītību latviski min kā iemeslu savai aizbraukšanai no Latvijas – neesot gribējuši, lai bērns mācās skolā latviešu valodā.

DDD: Mums būtu jārada apstākļi, lai izsiļātos, kas patiešām ir gatavi palikt un asimilēties. Pārējie – lai brauc prom!

E.Š.: Jā, tieši tā. Nesen radio “Svoboda” bija interesants sižets par Kazahstānas krieviem kontekstā ar valsts pāriešanu uz latīņu alfabētu. Tur kāds eksperts Kazahstānas krievvalodīgo kopienai iedalīja trijās aptuveni līdzīgās daļās. Vieni savus bērnus laiž kazahu skolās, atbalstot asimilāciju. Otri – kam tas nav pieņemami – domājot par izbraukšanu. Bet trešie vēl neesot izšķīrušies starp abām iepriekšējām iespējām. Ļoti loģiska un pragmatiska pieeja. Arī mums tā vajadzētu – pašiem, pirmkārt, celt SAVU valsti, nevis celt to kādam ērtu mazo Krieviju, nevis finansēt publisko vidi krieviski un pēc tam pašiem no tās mukt prom uz Īriju.

DDD: Jāpiekrīt vēsturniekam Strodman, kurš savulaik teica, ka var tikai pabrīnīties, cik tādai mazai tautai kā latvieši ir daudz nodevēju. Principā jau nekas nav mainījies... Tā vietā, lai prezidents Vējonis īstenotu Satversmē rakstīto un veidotu latviešu Latviju, viņš aicina runāt krieviski un piešķirt pilsonību kolonistu bērniem. Lai katrs pats izdara savu secinājumu par prezidentu...

E.Š.: Es vēroju viņa darbību un nevaru nepamanīt zināmas tendences. Piemēram, kādus likumprojektus prezidents Vējonis līdz šim izvēlēties atgriezt Saeimai atkārtotai caurlūkošanai. Tādus, kas, viņaprāt, kaut kā negatīvi ietekmē krievvalodīgos. Vai nu tie būtu iebrāucēji, Krievijas pilsoņi, – kaut kā viņiem kaut ko atvieglotu, lai viņi te brauktu vairāk. Vai tās būtu kādas, Vējoņaprāt, pārāk stingras latviešu valodas prasības, kuras vajag mikstināt. Vai tie būtu nepilsoņi, kuriem vajadzētu sagādāt dāvanu – automātiski reģistrēt bērnu Latvijas pilsonībā. Šāda iniciatīva gan samazinātu viņu cilvēktiesības, jo tiktu noņemtas tiesības vecākiem izvēlēties.

Es skatos uz šo prezidenta darbību, un man tā liekas ļoti dīva.

Intervēja Liene Apine

200 GADU POSMS NOSLĒDZAS

Saruna ar biedrības “Antiglobālisti” valdes priekšsēdētāju Andri Orolu

Turpinājums no iepriekšējā numura

BULDOZERS – LABS SALĪDZINĀJUMS

Andris Orols: Darbspējīgie iedzīvotāji brauc prom no Latvijas, maksā nodokļus citur un ceļ citu valstu labklājību. Šie samaksātie nodokļi nenonāk Latvijas valsts budžetā, un pie varas esošie politiķi neko citu nespēj izdomāt kā vien celt nodokļus. Bet nodokļu celšana nevar būt bezgalīga. Ja palielina nodokļus, šeit nevar attīstīties uzņēmējdarbība, arī darba ņēmēji nav spējīgi to visu samaksāt. Sākumā no Latvijas brauca prom mazturīgie darba ņēmēji, bet tagad, lai aizlāpītu valsts budžetu, ķērušies pie t. s. vidusslāņa. Pēc tam ķersies arī pie bagātajiem un pašiem valsts iestādēs strādājošajiem. Jo ēst

DDD: Tas nozīmē partiju?
A.O.: Jā, partiju.

GALVENAIS IR DARBI

Andris Orols: Esam nolēmuši šo jauno politisko spēku nosaukt par partiju “Tautas labklājībai”. Bet nosaukums nav galvenais – galvenais ir darbi. Palēnām cilvēki pievienojas. Pirms gada bijām domājuši veidot politisko spēku uz pretimigrācijas aktivitāšu pamata, taču ekonomiskā situācija valstī izrādījās tik bēdīgā stāvoklī, ka no Latvijas aizbēga pat ienākušie imigranti. Šajā situācijā mūsu nabadzība vēl kādu laiku var glābt mūs no globālās tautu sajaukšanās, bet tas tikai ir aizkavējis šos procesus uz laiku. Tikko tika dota zaļā gaisma bezvīzu režīmam ar Ukrainu un Latviju – iespējams, sagaidīsim otru imigrantu vilni no bijušās PSRS

www.tautaslabklajibai.lv Var arī man zvanīt pa tālruni: 29152159, sarunāt tikšanos.

NEOLIBERĀLISMS SEVI IZSMEĻ

DDD: Kā tev liekas, varbūt pasaulē situācija kaut kādā mērā mainās uz labo pusi? *Lielbritānijas izstāšanās no Eiropas Savienības un Trampa nākšana pie varas Amerikā – par ko tas varētu liecināt?*

Andris Orols: Arī citur cilvēki vairāk aktivizējas, kļūdami nacionālāk noskaņoti un faktiski pretojoties neoliberalismam. Jāsaprot, ka globalizācija lielai daļai vairs nešķiet tik brīnīšķīga, kā sākumā bija solīts. Tas liecina, ka šī neoliberālā tirgus ekonomika un saistītās attiecības sāk sevi izsmelt.

Pirms vairākiem gadiem klausījos ekonomikas zinātnu doktora Ivara Brīvera lekcijas. Viņš ir Banku augstskolas profesors un dažreiz pilda deputāta pienākumus Saeimā. Viņš bija atradis kādā no Ādama Smita (britu ekonomists, kurš dzīvoja 18. gadsimtā) darbiem atsauci, ka šī brīvā tirgus ekonomika pastāvēs un dos kaut kādu efektu (it sevišķi Lielbritānijai) maksimums 200 gadus. Šis laiks faktiski ir pienācis. Ir vajadzīga cita pieeja.

DDD: Brīvais tirgus iznīcina nacionālas valstis...

A.O.: ...sajauc visu vienā putrā, veidojot kosmopolītisku pasaules sabiedrību.

DDD: Pūli bez patiesas kultūras?

A.O.: Tieši tā, un šo pūli ir iecerēts vadīt tiem, kuri tiks pie varas. Jūs jau arī “DDD” esat publicējuši diezgan daudz informācijas par šo jautājumu, negribu atkārtoties.

DDD: Un tomēr 200 gadi ekonomiskajai sistēmai noslēdzas. Visās valstīs, arī Latvijā, ir saprātīgi domājoši cilvēki, kuri aktivizējas, – vai tas ir spēks, kas var sagraut globalizatoru plānus?

A.O.: Jā. Pierādījums ir Lielbritānijā, tikko notikušās prezidenta vēlēšanas Francijā. Lepēna šoreiz zaudēja, bet jebkurā gadījumā tas ir viņas, viņas kolēģu un domubiedru liels progress. Nacionālās frontes ideju piekritēju skaits ir gandrīz dubultojies. Politikā un biznesā ir jābūt pacietīgiem, pamazām jādara savs darbs, jāpārlicina cilvēki, atklājot, skaidrojot, kas ir kas.

KUSTINĀSIM SMADZENES!

Andris Orols: Šis politiski ekonomiskais modelis, kas pašlaik dominē Eiropā un pasaulē, nes postu sabiedrības vairākumam. Ieguvēji ir mazākums. Tāpēc neizbēgami būs pretošanās, būs vēlēšanās atjaunot nacionālas valstis, atgūt kontroli pār savu ekonomiku, pār savām bankām, pār savu naudu – pār visiem procesiem, kas notiek pašu valstīs. Bet tas nenozīmē, ka valstis atkal sāks savā starpā karot. Tās ir pilnīgas pasacīņas, ar kurām sazombē lielu daļu cilvēku.

DDD: Jā, tieši tā – sazombē, jo tas sabiedrības vairākums, kuram šī politika nes postu, kā tu saki, diemžēl neapjēdz to un nesaprot, kā viņi var tam pretoties. Un tikai tādējādi superbagātnieki, būdami skaitliskā mazākumā, var valdīt, jo vairākums gluži vienkārši ir apstulbots un nespējīgs analizēt notiekošo.

A.O.: Kamēr cilvēki nesāks kustināt smadzenes un paši aktīvi kaut ko darīt, tikmēr nekas

garumā. Ļoti jauki. Lai jums ir izturība to visu turpināt! Es domāju, ka nav jālolo rožainas cerības, ka kāds tevi uz rokām nēsās – vienmēr būs pretinieki. Gan Makronu, gan Lepēnu oponenti ar olām apmētāja. Tātad jebkurai pasaules uzskatam, jebkurai ideoloģijai ir oponenti, un tas ir normāli.

Patiesībā cīnītāju ir ļoti maz. Mēs cīnāmies, jo tā ir mūsu pārliecība, mūsu dzīvesveids, ideāli,

SIMTPROCENTĪGI VIENĀDA PASAULES UZTVERE STARP CILVĒKIEM NAV IESPĒJAMA. PAT PĒC IZSKATA VISI ATŠKIRAMIES. BET PAR PAMATPRINCIPIEM IR JĀBŪT LĪDZĪGAI IZPRATNEI.

būtiski nemainīsies. Var jau, protams, būt izņēmumi, bet tautas masas parasti ir bijušas pasīvas. Jebkurus procesus vienmēr veido konkrēti cilvēki, konkrētas cilvēku grupas, kam ir vārdi un uzvārdi. Tā ir cīņa par elektorātu, un masas seko tai vai citai ideoloģijai, tiem vai citiem sabiedrības līderiem.

Aktīvākajiem, kas grib nopietnas izmaiņas, iespēju robežās vajag sadarboties, atrodot kopsaucējus, lai kopīgi kaut ko īstenotu. Simtprocentīgi vienāda pasaules uztvere starp cilvēkiem nav iespējama. Pat pēc izskata visi atšķiramies. Bet par pamatprincipiem ir jābūt līdzīgai izpratnei. Un tad, atrodot kopsaucēju, varam darboties un sasniegt rezultātu.

DDD: Taču noteikti ir jāapgaismo tie, kuri neko nesaprot.

A.O.: Jā. Jūsu laikraksts “DDD” ir viens no tiem nedaudzajiem informācijas līdzekļiem, kas veic šo misiju jau daudzu gadu

pēc kuriem tiecamies par spīti visam. Man bija pieteikušies palīdzēt daži juristi – anonīmi. Augsti kvalificēti juristi, bet negribēja kļūt atpazīstami, jo tas var atsaukties uz viņu darbu. Teorētiski Latvijā ir kā pastāv brīvība, tomēr darbojas vairāk vai mazāk specifiskas darba attiecības, tādēļ daudzi cilvēki grib palikt anonīmi. Kā jau teicu – ne visi ir cīnītāji, kas iziet atklātā cīņā. Bet arī anonīmie palīgi bieži ir pasīvi – šoreiz šie juristi man tā arī neatsūtīja nekādas savas korekcijas sūdzībām Satversmes tiesā. Gaidīju mēnesi – cik tad var... No vienas puses – slikti, no otras – labi. Dzīvē rodas kaut kādas grūtības, kas piespiež pašizglītoties un paaugstināt savu kvalifikāciju. Tāpēc nav sliktuma bez labuma.

DDD: Darbojoties mēs kļūstam daudzfunkcionāli.

A.O.: Neizbēgami.

Intervēja Līga Muzikante

AKTĪVĀKAJIEM, KAS GRIB NOPIETNAS IZMAIŅAS, IESPĒJU ROBEŽĀS VAJAG SADARBOTIES, ATRODOT KOPSAUCĒJUS, LAI KOPĪGI KAUT KO ĪSTENOTU.

JĀ, BULDOZERS IR LABS SALĪDZINĀJUMS... BET MĒS VARAM VISU MAINĪT – TIKAI JĀDARA, NEVIS JĀKUNKST. JA PAŠI NEVARAM VAI NEMĀKAM, TAD IR JĀATBALSTA TOS, KAS DARA.

gribas, bet ēdiena sāks pietrūkt. Šī ir sistēma, kas orientēta apēst pati sevi. Tā pati sevi apēdis, ja tas tā turpināsies. Tas ir ceļš uz iznīcību.

DDD: Vai tad tie, kuri Latvijā ir pie varas, to nesajēdz? Arī viņiem un viņu ģimenēm nebūs viegli.

A.O.: Grūti pateikt. Esmu ticies ar dažādiem cilvēkiem. Es domāju, ka daļa sajēdz, daļa ne.

DDD: Izklusās, ka viss iet kā ar buldozeru – ko varam darīt?

A.O.: Jā, buldozers ir labs salīdzinājums... Bet mēs varam visu mainīt – tikai jādara, nevis jākunkst. Ja paši nevaram vai nemākam, tad ir jāatbalsta tos, kas dara. Nav cita ceļa – neviens uz paplātes mums labāku dzīvi neatnesīs, pašiem tā ir jāveido. Arī valsts pārvaldē strādā dažādi cilvēki un ne visi ir nelieši vai idioti.

Es iesaku darboties gan kopā ar domubiedriem, gan individuāli. Kopā darbošanās, protams, ir jaudīgāka, bet sarežģītāka, jo ir jāreķinās citam ar citu. Bet var darboties arī individuāli, kā es ar šo konkrēto iniciatīvu. Redzēsim, kāds būs rezultāts – tas nav paredzams.

Tikko amatā ir stājusies jauna Satversmes tiesas priekšsēdētāja, un redzēsim, vai viņa būs kārtējais klēpja sunītis varas partiju rokās vai uzsūcīsies būt neatkarīga. Atliek cerēt arī uz to, ka tiesneši darba laikā būs apolitisķi – ārpus simpātijām un antipātijām, ka būs spējīgi skatīties uz aktualizētajiem jautājumiem bez aizspriedumiem un bez gadu laikā izstrādātajām klišejām un rutīnas. Skatīties kā tiesneši, kuri situāciju vērtē no tiesību aspekta, nevis citiem aspektiem, kā to dara politiķi vai ekonomisti. Bet, protams, šie nav vienīgie jautājumi. Mēs ar domubiedriem pamazām veidojam jaunu politisku spēku.

teritorijas. Nekā jauna – katrs grib dzīvot un dabiskā veidā dodas turp, kur ir iztikas avoti. Un šīm situācijām pārsvarā nav gadījuma raksturs – tās tiek apzināti veidotas visas pasaules vai reģionu līmenī. Vienkārši cilvēki bieži neapjēdz, ka ar viņiem tiek manipulēts.

DDD: Kāda ir jūsu politikā spēka attieksme pret tiem imigrantiem, kas šeit palikuši no padomju laikiem, – pret okupantiem, kolonistiem, kurus arī, pateicoties neoliberalismam, neesam spējuši dabūt ārā? Paši viņi vēl nebēg prom...

A.O.: Savas programmas pašā sākumā esam iekļāvuši arī DDD jautājumu. Nedaudz izvēršam – ne tikai PSRS, bet arī citu valstu okupācijas sekas. Jo galu galā – okupants ir okupants, lai no kurienes viņš ir nācis. Ir cilvēki, kuri iemācījušies latviešu valodu, ir lojāli šai valstij un latviešu tautai, un ar viņiem nav problēmu. Viņi pat ies un aizsargās Latviju pret ārēju agresoru. Bet ir cita iecelotāju kategorija, ar kuru ir problēmas... Liels paldies par aicinājumu, kuru publicējat “DDD” pirms dažiem mēnešiem par sapulcēm.

Topošās partijas kodolu veido antiglobālisti un pērkonkrustieši. Ļoti aktīvi darbojas arī pērkonkrustiešu līderis Igors Šiškins ar saviem domubiedriem. Mums, kas veido jauno spēku, ir ļoti līdzīgi uzskati daudzos jautājumos – ir vairāk kopīgā nekā atšķirīgā. Tāpēc arī varam sajusties. Un galvenais – mēs gribam veikt reālas darbības situācijas mainīšanai, nevis bezjēgā trīt mēles mēnešiem un gadiem. Ir arī cilvēki no citām biedrībām, ar kurām esam pazīstami jau vairākus gadus. Nāk arī individuāli. Tie, kas vēlas mums pievienoties, ir laipni lūgti iepazīties ar mūsu mērķiem mājaslapā:

NEAPMIERINĀTĪBA TRIJĀS REVOLŪCIJĀS NAV ZUDUSI

Valija Eize

IR JĀIZBEIDZ LIEKULĪBA!

*Turpinājums no
iepriekšējā numura*

Interesanta intervija ir izlasāma “Neatkarīgajā Rīga Avīzē” (17.08.2016.) ar **Aivaru Borovkovu** “Mēs kļūstam līdzatbildīgi”.

Aivars Borovkovs ir jurists, fotogrāfs un portāla “Nekropole.info” veidotājs. Intervijā par šodienas politisko situāciju Latvijā viņš izsaka šādas domas:

Aivars Borovkovs

“Šobrīd Eiropā dzīvojam divās paralēlās pasaulēs vienlaikus: viena ir tā mierīgi ierastā, kurā dzīvojam, nākam uz darbu, bet otra ir tā, ka reāli mēs dzīvojam karā. Terora akti, kas notiek Eiropā, ir arābu pasaules partizānu karš, tāpēc ir jācinās nevis

pret terorismu, bet jābeidz karš. Karš ir biznesa, un tas sastāv no trim fāzēm: sagatavošana, karošana un atjaunošana. Pēc Irākas avantūras te bija viens atbraucis, savāca Latvijas būvniekus, teica, ka tiem nāksies viņam maksāt par biznesa piedāvājumu. Sen jau bija jāsaprot, jebkurš ierocis ir radīts tikai un vienīgi tam, lai atņemtu dzīvību... Mums ir fantastiski zinātnieki, mākslinieki, mediķi, mūziķi, bet mēs stāstam visiem, sajūsmā stāstam, ka te ir NATO. Faktiski mēs esam atdevuši valsti kara poligonam. Tad, kad es dzirdu stāstus par 5. pantu, man šķiet, ka tie stāstnieki nesajēdz, ko valstij nozīmē 5. pants. Tas nozīmē, mēs esam gatavi ierasties jūsu valstī un karot ar to, kas nāks priekšā. Šobrīd par poligonu ir padarīta Sīrija, kurā bumbas vēl nav nometušī tikai tie, kuriem bumbu nav vai kuriem vienkārši ir slinkums... Laiku pa laikam politiskie liekuļi sadodas rokās un iet manifestācijās, sludinot abstraktu mieru, bet faktiski velk Eiropu nezināmā virzienā un nesaprotamā nākotnē. Bet katru dienu tepat blakus, Rietumu izpostītajās valstīs, bojā iet desmitiem nevainīgu cilvēku, kas mums tiek pasniegta kā statistika. Mēs kļūstam par līdzdalībniekiem šajā valstī.”

Kas to būtu domājis, ka arī Eiropas Parlamenta deputāts no partijas “Vienotība” **Krišjānis Kariņš** ir saskatījis Latvijā daudzu cilvēku neapmierinātību. Lūk, kā viņš “Latvijas Avīzes” (06.12.2016.) rakstā “Kā nenonākt līdz “trampam”” izsakās:

“Lūzuma punkts katrā sabiedrībā var būt atšķirīgs – bezdarbs, imigrācija vai izjūsts iespēju trūkums. Taču rezultāts noved pie viena – vēlmes mainīt politiskus ar domu, ka jebkas cits varētu būt labāks par to partiju piedāvājumu, kas ir pie varas. Arī Latvijā ir jūtama daudzu cil-

vēku neapmierinātība ar esošo situāciju. Redzot, ka alternatīva Eiropas Savienībai mums visticamāk nozīmētu vēlreiz pakļauties Krievijai, Latvijā neveidojas spēcīgas antieuropeiskas partijas, bet daudz cilvēku turpina emigrēt uz bagātākajām un stabilākām valstīm. Protams, statistikas dati tieši neatspoguļo cilvēku izpratni par situāciju valstī, bet ir pienācis brīdis pieņemt, ka Latvijā viss nav kārtībā. IKP pieaugums nebūt nenozīmē, ka cilvēki ir apmierināti ar dzīvi Latvijā. Kā lielāko vainīgo Latvijā visur dzird līdzīgu sūdzību – es milu šo zemi, bet nemilu šo valsti. Traģiski, bet patiesi. Ko tad valsts dara aplami, un kā to mainīt, lai Latvija nenonāktu līdz savam Trampam?”

Krišjānis Kariņš

Lai novērstu radikālisma pieaugumu Latvijā, mums ir krasi jāmaina mūsu reglamentējošā sistēma. Pamatā ir jābūt izpratnei, ka prasības ir jāpiemēro apstākļiem, nevis apstākļi prasībām. Ja valsts aparāts nekļūst par sabiedroto un palīgu, bet paliks kā biedējošs soģis, tad tautas neapmierinātība tikai augs. Rezultātā ne tikai turpināsies emigrācija, bet panākumus politikā varētu gūt kāds radikāls un neprognozējams spēks.”

Turpmāk vēl...

JAUNĀ TAUTAS SAIMNIEKOŠANAS PARADIGMA

Dr. Valdis Šteins

*Triju zvaigžņu ordeņa
komandieris*

*Turpinājums no
iepriekšējā numura*

Kā tāds starpposms uz valstikorporāciju ar **valsts oligarhiem** ir privātā oligarhāta valstis. Oligarhi cinās savā starpā, kamēr ir spiesti atrast konsensu un sadzīvot savas bagātības vairošanas labad.

Labs piemērs ir Latvija līdz “Zatlera apvērsumam”, kurā lumpen-oligarhi (jo īsti oligarhi Lat-

vijā nekad nav bijuši, tiem neļāva izveidoties) bija spiesti samierināties un apsēsties pie viena Apaļā Galda. Klasisks piemērs ir Ukraina, kuras pārvaldība ir Poroha, Beņas, Hama un citu oligarhu grupējumu rokās, kas visi pakļaujas vienai Mogiļeviča virsvalsts Korporācijai. Tikai vienu sadzīvisku piemēru – kamēr “Rūjienas saldejums” būs vietējo ražotāju īpašumā, tikmēr varam runāt par tautsaimniecības drumslām, bet, kad tas nonāks “Marsa ģimenes” vai, nosauksim, “Sniker-ģimenes” rokās, tad mēs runāsim par virsvalstu oligopolijas makroekonomiku.

Lumpen-birokrātus, kuri iztirgo valsti, pētnieki sauc par **kompradoriem**. *Gešeft, andel, rebes* un *makar(s)* ir svešvārdi jidišā (kurā runā sefardi un aškenazi), bet tie precīzi izsaka lietas būtību.

Ar *Gešeft* esmu apzīmējis netikumiskus un noslēpumainus darījumus, *andel* un *andelēt* ir pārdot – jebko, kā latvieši saka: “Tēvu un māti, kā arī Dzimteni pārdos.”

Rebes ir netikumiskas, netīras vienošanās un shēmas, bet *makar* un *makarēt* ir viltīgi izmānīt, apkrāpt.

Bizness (*business*) ir angļu vārds, kurš nozīmē – nodarbošanās, profesija, komercija, uzņēmējdarbība, bet latviešu valodā, un bieži vien arī Rietumeiropā un Amerikā, tas tiek lietots arī kā apzīmējums netikumiskai uzņēmējdarbībai, kuru izsaka šie četri termini: *gešeft, andel, rebes* un *makar*. Biznesmeni apzīmējot pozitīvā nozīmē, angļu valodā pārsvarā tiek lietots termins “*entrepreneur*”.

Latviešu tikumībai “*gešeft, andel, rebes*” ir sveši jēdzieni un nepieņemama ir to pielietošanas prakse. Bet diemžēl daudzu smadzenēs aizvien vairāk tie iespiežas un tiek lietoti. Šodienas valstiskā politika un bizness ir tas, kurš iznīcina Tautsaimniecības rašanās iespējamību. Neaizmirsīsim, ka šodien dzīvojam valstisma sabiedriski-ekonomiskajā formācijā – iekārtā.

Turpmāk vēl...

**Paldies ziedotājiem par atbalstu
laikrakstam “DDD”!**

Īpašs paldies par ziedotajām summām maijā:

Mārim Lācim – par 40 eiro
Guntim Paeglim – par 20 eiro

Paldies lasītājiem par labajiem vārdiem,
ziediem un kārumiem!

REPRESĒTO ATCERES PASĀKUMS

Rīgas Politiski represēto biedrība aicina represētos un citus patriotiski noskaņotus cilvēkus 14. jūnijā piedalīties atceres pasākumā pie Brīvības pieminekļa.

Pulcēšanās atceres gājienam pie Okupācijas muzeja Strēlnieku laukumā no **plkst. 12.00**.

Gājiena sākums no Okupācijas muzeja no **plkst. 12.40**. Biedrības karogu nesīs Konstantīns Pupurs.

Jānis Lapīņš
Rīgas Politiski represēto biedrības vadītājs

PIRMS 30 GADIEM

Var teikt, ka Trešā atmoda sākās 1987. gada 14. jūnijā, kad “Helsinki-86” pirmoreiz uzdrošinājās nolikt ziedus pie Brīvības pieminekļa.

Vēlāk šo tautas atmošanos savā varā pārņēma veikli darboņi un darbones, kas uz sabrūkošās Padomju Savienības atlūzām ar čekas un cekas svētību izmanījās iebrukt varas, slavas un mantas ostā. Un tāpēc mūsu tautai vēl joprojām ir vajadzīga liela uzdrīkstēšanās, lai turpinātu cīņu par savām tiesībām un nostātos DDD pusē. Lai mūsu tautai un valstij būtu nākotne, ir nepieciešama jauna, patiesa Atmoda, kuras veicināšanā ir jāpiedalās ikvienam saprātīgi domājošam latvietim – arī Tev, lasītāj!

VARBŪT

/Deportēto latviešu piemiņai/

Nu, neaizaug mūs' sāpju melnā upe;
Tā savus vilņus tieši sirdī sveiž,
Kad Latvijā zied dārzos ceriņi tik kupli –
Ar saviem ziediem domu krāsmatas ver ciet.

Tur, kļavas galotnē, sāk rīta dziesmu strazds,
Tik skaņi, priecīgi pret sauli krūtīs griezis.
Viņš liek mums noticēt – es esmu atkal mājās,
Pēc tālā ceļa laimīgs atgriezies...

Varbūt tā sāpju melnā upe izziks reiz –
To daudzo cerību un gadu gaitā;
Kā akmens smags tā pagājības dzelmē grims...
Mūs' tauta piecelsies – no jauna dzims.

V.M. Jēkabsone

NODOKĻI

Turpinājums no 3. lpp.

Vispirms jau tas nozīmē nedarīt neko tādu, kas šo netaisnīgo sistēmu stiprina materiāli vai atbalsta morāli. Ņemot vērā, ka sistēma tiek uzturēta no mūsu samaksātās nodokļu naudas, arī nodokļu nemaksāšana ir viens no pretdarbības veidiem sistēmai. Šo valsts iedzīvotāju grupu sauc par **pretošanās kustības dalībniekiem**.

Opozīcija un pretošanās kustības dalībnieki būtībā ir divas pretēji domājošas un pretēji orientētas grupas. Opozīcijā esošo ir ļoti daudz, bet pretošanās kustības dalībnieki – dažos simtos skaitāmi. Ir ļoti svarīgi saprast, atšķirt un nejaukt šos cilvēkus un viņu veidotās organizācijas. **Ir ļoti svarīgi atšķirt uzlabotājus no pretiniekiem**. Ja šai mazajai niansei pievērsīsim uzmanību, pasaulē būs vieglāk saprast. Un arī pasaulē notiekošo. Zinot, kas ir kas, būs mazāk pārsteigumu un vilšanās.

Pretošanās kustības dalībnieki savu mērķu sasniegšanai mēdz izmantot arī opozīcijas metodes, bet lai vājinātu varu un vairotu atbalstītājus, un skaidrotu. Šī iemesla dēļ, pavirši lūkojoties, tos ir grūti atšķirt no opozīcijas.

Lielākā daļa Latvijas Republikas pilsoņu un pastāvīgo iedzīvotāju atbalsta šo valsti. Strādā un dien šis valsts labā, maksā nodokļus un citādi stiprina un aizsargā pastāvošo iekārtu, kaut dažī no viņiem saprot, ka tā nav nekas

cits kā LPSR turpinājums ar LPSR iedzīvotāju kopumu un teritoriju (runājot pretošanās kustības dalībnieka Jāņa Rožkalna vārdiem – tā ir “modificētā LPSR”). Tāpēc arī Abrene tika atdota Krievijai, jo tāds bija Latvijas robežu stāvoklis PSRS sastāvā. Latvijas Republikā no 1919. līdz 1940. gadam bija cits iedzīvotāju kopums un cita teritorija, kā arī citi likumi. Kad PSRS 1940. gadā okupēja Latviju, Latvijas Republikas likumi un valsts simboli tika pilnībā atmesti un aizstāti ar LPSR likumiem un simboliem. Tas ievērojami vairoja iedzīvotāju neapmierinātību un pretestību okupācijai.

Pēc tā sauktās “dziesmotās revolūcijas” padomju varasvirī laboja 1940. gadā pieļauto kļūdu. Lai iegūtu tautas simpātijas, savai lietošanai viņi piesavinājās 18. Novembra Latvijas Republikas himnu, gerboni, īpašumus un karogu, bet Latvijas Republikas tiesību aktus papildināja ar sev vajadzīgām normām. Pēc būtības un satura tika saglabātas arī LPSR tik mīļās sieviešu dienas, vīriešu dienas, maija svētki, uzvaras dienas un tikai oktobra revolūcijas svinēšana par dažām dienām nobīdījās... Klāt nāca arī atceres dienas, kad komunisti nes ziedus tiem, kurus represēja komunistiskais režīms. Cik naivam ir jābūt, lai to neredzētu un nesaprastu! Nosaukums ir cits, bet saturs tas pats. Līdzīgi, kad kāds uzņēmums maina savu nosaukumu un juri-

disko adresi, nemainot īpašniekus. Līdzīgi, kad kāds cilvēks, iekšēji nemainoties, maina savu vārdu, uzvārdu vai abus vienlaicīgi.

Lai arī kā pārkrāsotais komunistu režīms ar dažādiem viltīgiem paņēmieniem necenstos iegūt tautas atbalstu un uzticību, tomēr ir arī tādi savas zemes patrioti, kas šādam LPSR turpinājumam nepiekrīt un cenšas panākt, lai tiktu atjaunota 18. Novembra Latvijas Republika. Daudziem tas šķiet naivi un neiespējami, tomēr šādi cilvēki ir. Ja ar opozīciju valsts vara koķetē, tēlojot demokrātiju, tad šādus cilvēkus valsts vara nekautrējas dažādi ierobežot, diskriminēt un vajāt. Tas tādēļ, ka viņi, lai arī pagaidām tikai teorētiski, tomēr apdraud šis valsts varas iedibinātās sistēmas pastāvēšanu. Pret mani pirmo krimināllietu ierosināja Satveremes aizsardzības birojs. No nosaukumiem vien var secināt: Latvija briesmās! Otro un trešo – Latvijas Republikas Drošības policija. Tātad vara nepāprotami saprot un atšķir uzlabotājus no pretiniekiem.

Ja padomju gados atnest no rūpnīcas kādu skrūvīti vai naglu bija kļuvis par goda lietu un tas sabiedrībā netika nosodīts, tad šodien situācija ir nedaudz mainījusies. Ar sev padevīgi kalpojošās preses palīdzību valdošais režīms tos, kas atsakās maksāt uzliktās nodevas jeb nodokļus, ir padarījis par visas tautas ienaidniekiem. Pat esošā nabadzība un līdzekļu trūkums valsts pamatfunkciju nodrošināšanai tiek izskaidrots nevis ar valdošās varas noziedzīgo nesaimnieciskumu un zaglīgumu, bet gan ar to, ka tauta, lūk, pienācīgi nenomaksā visus tai uzliktos nodokļus. Tāpēc tos, kas vēlas šo pastāvošo režīmu graut un atjaunot 18. Novembra Latviju, neieredz ne tikai valsts vara (kas lielā vairumā ir tie paši komunisti, kas tagad sevi nosaukuši par zemniekiem, zaļajiem, tautiskajiem, sirsnīgajiem un citādi), bet arī liela sabiedrības daļa.

NO NAIVUMA UZ REALITāti

Kā tad mēs varam atjaunot 18. Novembra Latviju? Ir divas pieejas kā risināt šo jautājumu – naivi utopiskā un realistiskā.

Naivi utopiskā pieeja – tā nozīmē, ka mēs (pievienojoties valdības atbaltītājiem vai opozīcijai) apzinīgi pildām visus pastāvošā režīma pieņemtos likumus

un pasludinātos noteikumus, atbalstām šo LPSR turpinājumu ar saviem nodokļiem. Ar vēlēšanās paustajiem balsojumiem atbalstām režīma kabatas partiju izvirzītos deputātus, piešķirot viņiem demokrātijas mandātu un dodot iespēju brīvi rīkoties mūsu visu vārdā. Iekļaujamies režīma izveidotajā politiskajā vidē un ceram, ka ar laiku šis veidojums iekšēju reformu un pārkartojumu rezultātā pārtaps par atjaunotu 18. Novembra Latviju, par kuru sapņojām toreiz, stāvot uz barikādēm. Šo ceļu latviešu tauta ir gājusi visus šīs formālās

kiem, uzskatot to par savdabīgu nodokli 18. Novembra Latvijai, tas būtu nozīmīgs atbalsts, kas pavērtu plašākas iespējas nest šo organizāciju un cilvēku paustās idejas tautā – un atbalstītāju skaits vairotos. Šādi aizvadīto divdesmit gadu laikā mēs jau būtu sasnieguši savu mērķi. Divu gaudu laikā – nē; bet divdesmit gados tas noteikti būtu izdarīts.

Ja tauta ir spiesta maksāt nodokļus un citādi uzturēt veidojumu, kurš neveicina latviešu tautas saglabāšanos un kura darbības rezultātā simtiem tūkstoši cilvēku ir spiesti pamest valsti, –

TĀPĒC TOS, KAS VĒLAS ŠO PASTĀVOŠO REŽĪMU GRAUT UN ATJAUNOT 18. NOVEMBRA LATVIJU, NEIEREDZ NE TIKAI VALSTS VARA, BET ARĪ LIELA SABIEDRĪBAS DAĻA.

neatkarības atjaunošanas gadus. Rezultāts ir visiem zināms.

Realistiskā pieeja 18. Novembra Latvijas atjaunošanai ir tāda, ka mēs ar reāliem darbiem sākam atbalstīt šo 18. Novembra Latvijas Republiku. Jūs jautāsiet, kā tad lai atbalsta to, kas bija un kā varmācības rezultātā vairs nav? Kaut arī valsts nav, bet ir taču cilvēki un kaut dažas organizācijas, kas šo valsti grib atjaunot. Palīdziet viņiem, atbalstiet viņus! Atbalstiet brīvprātīgi! Kaut ar simboliskiem, bet svarīgi – regulāriem maksājumiem. Ja paši nevēlaties iestāties šādā organizācijā, tad vismaz atbalstiet ar savu līdzdalību viņu organizētos pasākumos. Pērciet viņu izdotos laikrakstus! Un, ja uzskatiet sevi par tik zinošiem, ka, pēc jūsu domām, laikraksts nespēs sniegt jums nekādu jaunu informāciju, tad pērciet kaut vai tikai tāpēc, lai atbalstītu, bet laikrakstu dodiet lasīt kaimiņam, kurš varbūt nevar atļauties to nopirkt vai pasūtīt.

Ja tev valsts atņem nodokļos un citos maksājumos tik daudz naudas, ka nepaliek brīvu līdzekļu, tad, lai kaut nedaudz atbalstītu šos 18. Novembra Latvijas atjaunotājus, nopērc mēnesī par vienu cigarešu paciņu mazāk, nopērc par vienu alus pudeli mazāk vai izlaid kādu kino noskatīšanos un ietaupīto ziedo šiem cilvēkiem un organizācijām. Svarīgi tā rīkoties regulāri, lai ar šiem atbalstiem saņēmēji var rēķināties un atbilstoši plānot savu darbību. Tikai nesakiet, ka vairums cilvēku ir tādi, kas nesmēķē, nelieto alkoholu un neapmeklē kino vai neizmanto citas izklaides iespējas. Tā nav. Ja sākumā kaut tūkstotis latviešu Latvijā mēnesī vienas cigarešu paciņas cenu ziedotu šādām organizācijām vai cilvē-

tad jāizdara secinājumi. Ja valsts, kurai maksājam nodokļus, pret latviešiem nav draudzīga, ir jāsāk atbalstīt to valsti, kas latviešiem bija labvēlīga. Es zinu, ka naivi utopiskās pieejas piekritēji man teiks, ka vajag tikai izvēlēties pareizos deputātu kandidātus, par kuriem nobalsot, jo viņi domā, ka visas valsts varas sastrādātās neēdības rodas no kļūdainas deputātu izvēles. Kļūdities var vienreiz, bet, ja vēlētais kļūdas vairāk nekā divdesmit gadus, tas liecina, ka viņš vai nu tiek nežēlīgi mulķots, vai patiešām vēlas, lai mēs dzīvotu tā, kā dzīvojam. Tad nu uzdosim katrs sev šo jautājumu: “Vai mēs tiešām vēlamies arī turpmāk dzīvot tāpat kā līdz šim?”

Ar rakstīto gribu pateikt, ka patiesībā mūsu mērķi ir diezgan viegli sasniedzami, bet jāsaprot – lai mēs kaut ko sasniegtu, mums pašiem sevi ir mazliet jādisciplinē un kaut nedaudz jāuzņemas līdzdalība. Piemēram, ja cilvēks ceļ māju, viņš taču uz kādu laiku ierobežo savas izklaides, atpūtas pasākumus un citas lietas, kas nav saistītas ar būvniecību. Viņš koncentrējas uz mājas celšanu. Un, kad māju ir uzcēlis, viņš var atpūsties. Bet ieguldījumu nasta nav nemaz tik smaga, ja to sadala uz vairākiem pleciem.

Aicinu atbalstīt un uzņemties brīvprātīgas saistības kopēja mērķa labā! Un, ja mēs tā turpmāk rīkosimies – atbalstīsim radio, atbalstīsim laikrakstus, interneta publikācijas, atbalstīsim organizācijas – katrs ar savu maziņo ieguldījumu, tad no šīm mazajām lāsītēm krāsies straute, un straute pārvērtīsies upēs, kas aizskalos nebūtībā prettautisko LPSR turpinājumu.

Bet, ja lasītājiem rodas kādi jautājumi vai komentāri, lūdzu, rakstiet – labprāt atbildēšu.

GĀJIENS 1. JŪLIJĀ

Lai pieminētu Baigā gada beigas Rīgā (76. gadadiena!), tiek organizēts piemiņas gājiens 1. jūlijā no plkst. 18.00 līdz 20.00. Pulcēšanās Strēlnieku laukumā plkst. 17.30. Gājiens iecerēts no Strēlnieku laukuma līdz Brīvības piemineklim.

Pieminēsim mūsu varonīgos tautas dēlus un meitas, kuri piedalījās Rīgas atbrīvošanā no sarkanā mēra! Ciņai sveiks!

Edgars Kļaviņš

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsaucē uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2017
Izdevējs: LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE

(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktors vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,**

Rīga LV-1019

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: **SIA “Latgales druka”**

Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

ATCEREI

Biruta Gereiša

“Daugavas Vanagi Latvijā”

Liepājas nodaļas dalībniece

Atcerēsimies tos 146 latviešu leģionārus, kurus tolaik sociāldemokrātiskā Zviedrijas valdība izdeva PSRS – pēc tās pieprasījuma (1946. gada janvārī un februārī).

Pēc Vācijas kapitulācijas grupa leģionāru atrada patvērumu Zviedrijā, kur viņi tika internēti.

Nometnē bija labi apstākļi gan režīma, gan apgādes ziņā. Uz zinājuši par izdošanu, karavīri uzsāka bada streiku. Bija pašsāpīgas darbības, pašnāvības mēģinājumi – daži ar letālu iznākumu. Tā bojā gāja arī mūsu liepājnieks Oskars Lapa.

Zviedru sabiedrība, protestējot pret valdības lēmumu, izgāja ielu demonstrācijās, dedzināja ugunsgrūkus pie karaļa pils, rakstīja petīcijas...

Tad sarosījās kreisā prese. Publikācijās mūsu karavīri tika lamā-

ti par nacistiem un fašistiem. Šie notikumi aprakstīti Marisa Vētras darbā *“Karaļa viesi”* un Pēra Ulova *Enkvista grāmatā* “Leģionāri”. Pēc neilga laika Zviedrija noslēdza izdevīgu tirdzniecības līgumu ar PSRS...

Mūsdienās Zviedrijas karalis Gustavs Adolfs sarīkoja pieņemšanu Stokholmas pilī un atvainojās vēl dzīvi palikušajiem leģionāriem par notikušo. Tomēr šie notikumi liecina, ka politikā izšķirošais faktors ir izdevīgums.